உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] சாதாரண-ஹூ ஆவணிமீ. [பகுதி-க௦.

அருச்சுனனும் பாண்டியமரபும்.

ஸ்ரீ வியாஸபாரதம் ஆதிபர்வத்தே, தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டுத் தேசாடனஞ்செய்த அருச்சுனன், நாககன்னியாகிய உலூபியை மணந்தபின், கலிங்கமுதலிய தேசங்களைக்கடந்து பாண்டிநாடு சென்று நிகழ்த்திய சரித்திரம் தென்னாட்டுப்பிரதிகளில் அடியில் வருமாறு காணப்படுகிறது.

*"ஸமர்த்தனான அவன் (அர்ச்சுனன்) கலிங்கதேசத்தைத் தாண்டி அழகான தேவாலயங்களையும் மாளிகைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்றான். மஹாபலசாலியான அவன் ரிஷிகளால் சோபிக்கின்ற மஹேந்திர பர்வதத்தைக்கண்டு, அதன்பிறகு கோதாவரியில் ஸ்நானம்செய்து, அதைத் தாண்டி ஸமுத்திரஸங்கமத்தில் பிரசித்திபெற்ற காவேரியையடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து, தேவரிஷி பிதிர் தர்ப்பணஞ்செய்து, சமுத்திரக்கரையாலேயே கிரமமாக மணலூர் என்னுமிடத்துக்குச் சென்றான். ராஜாவே! சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் அவ்விடத்திலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களையும் தேவாலயங்களையும் அடைந்து தர்மந்தெரிந்தவனான சித்திரவாஹனனென்னும் மணலூர் அரசனிடம் போனான். அவனுக்குச் சித்ராங்கதை என்னும் காட்சிக்கினிய பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் அந்தப்பட்டணத்தில் தன்னிச்சைப்படி ஸஞ்சரிப்பதை அவன் கண்டான். சிறந்த பெண்ணாகிய அந்தச்சித்ரவாஹனன்மகளைக் கண்டு அவன் விருப்புற்றான். ராஜாவிடஞ் சென்று "ராஜாவே! மஹாத்மாவும் க்ஷத்திரியனுமாகிய எனக்கு இந்தப் பெண்ணைக்கொடு" என்று தன் காரியத்தைத் தெரிவித்தான். அவ்வரசன்

* ஸ்ரீ வியாஸபாரதம், தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு, (ஸ்ரீமத்-ம. வீ. இராமாநுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பு.) பக்கம்-அ௩௬-அ௪௧.

அதைக்கேட்டு, "நீ யாருடைய புதல்வன்? உன்பெயர் என்ன?" என்று கேட்க, அர்ஜுனன் "நான் பாண்டவன்; குந்திபுத்ரனான தனஞ்சயன்" என்று அவனுக்கு உத்தரஞ்சொன்னான். அதன்பிறகு அவ்வரசன், அர்ஜுனனைப் பார்த்துப் பிரியவசனமாகப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான்.

"பிரபஞ்சனன் என்னும் அரசன் இந்தக்குலத்திற் பிறந்திருந்தான். அவனுக்குஸந்ததியில்லாமலிருந்ததனால் ஸந்ததியை விரும்பிச் சிறந்த தவஞ் செய்தான். அர்ஜுனா! அவனுடைய உக்கிரமான தவத்தினால் தேவதேவரும் பிநாகமென்னுந் தனுசைத் தரித்தவரும் உமாபதியுமாகிய சங்கரர் ஸந்தோஷமடைந்தார். தேவர்களுக்குத்தேவரும் பகவானுமாகிய அந்த உமாபதி அவனுக்கு 'இந்தக்குலத்தில் ஒவ்வொரு குழந்தைதான் பிறக்கும்' என்ற வாத்தைக்கொடுத்தார். அதனால் இந்தக்குலத்தில் எப்போதும் ஒவ்வொருஸந்ததிதான் உண்டாகிறது. என்முன்னோர்களெல்லாருக்கும் புத்ரர்களே பிறந்தனர். எனக்கு இந்தக் கன்னிகை ஒருத்திதான். இவள் தான் என்குலத்தை முழுதும் விருத்திசெய்கிறவளென்பது நிச்சயம். புருஷச்ரேஷ்டனே! பாரதச்ரேஷ்டனே! *புத்ரிகா தர்மமென்கிற சாஸ்திர விதியினால் இவளைப்புத்ரனென்றே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பரத வம்சத்தவனே! உனக்கு இவளிடம் பிறக்கும் ஒரு புத்திரன் எனக்குக் கன்யாசுல்கமாக இருக்கக்கடவன். அவன் இங்கிருந்து என்சந்ததியை விருத்தி பண்ணுகிறவனாக இருக்கக்கடவன். இந்த உடன்பாட்டின்படி இவளை நீ விவாகஞ்செய்துகொள்" என்றான். அர்ஜுனன் "அப்படியே ஆகுக" என்று பிரதிஞ்ஞைசெய்து அந்தக்கன்னிகையை வாங்கிக்கொண்டு, பதின்மூன்றாவது மாதத்தில் விவாஹச்சடங்கைச்செய்து அங்கே மூன்றுமாதகாலமிருந்தான்." எனவும், பிறகு அர்ச்சுனன் தெற்குசமுத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தங்கட்குச்சென்று அவற்றில் ஸ்நானஞ்செய்துமுடித்து சித்ராங்கதையைப் பார்ப்பதற்காக மறுபடியும் மணலூர்சென்று, பப்ருவாகனனென்னும் ராஜபுத்ரனை அவளிடம் உண்டுபண்ணித் தன்மாமனிடம் அம்மகனைக் கன்யாசுல்கமாகக் கொடுத்துத் தன்கடனைத் தீர்த்துக்கொண்டு தீர்த்தயாத்ரைக்குத் திரும்பவும் புறப்பட்டானெனவும் கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

இச்சரித்திரத்தால், சித்திரவாஹனனென்னும் மணலூர் புரத்தரசன்மகளை, அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையினிடையில் மணம்புரி

---

* எவளுக்குப் பிறக்கும்புத்திரனை அவள் தந்தை தனக்குப்புத்திரனாக எடுத்துக்கொள்ளுகிறதென்ற உடன்படிக்கையோடு கன்னிகாதானஞ் செய்திருந்தால் அவளுக்குப் புத்திரிகையென்றும், அவளுக்குப்பிறக்கும் பிள்ளைக்குப் புத்திரிகாபுத்ரனென்றும் பெயர்களாம்.

ந்து, பப்ருவாஹனனென்னும் புத்திரனைப்பெற்று, தன்மாமனுக்கே அம்மகனைப் புத்ரிகாபுத்ரனாக அளித்துச்சென்றான் என்பது விளங்கும். இக்கதை நிகழ்ச்சி, ஆதிபர்வம், அம்சாவதரணபர்வத்தும், (அத்-௨௧௭.) "அவன், ஒருவருஷமுழுதும் மேலே ஒருமாஸமும் வனத்தில் வசித்துத் தீர்த்தயாத்திரையுஞ்செய்து நாககன்னிகையையும் பாண்டியன் பெண்ணையுமடைந்து அவர்களுடன் அங்கே வாஸஞ்செய்தான்" என்று குறிப்பிக்கப்படுதலால், மணலூர் புரத்தரசன் பாண்டியனாவனென்பது புலப்படும். இவ்வாறே, விஷ்ணுபுராணம் நான்காம் அம்சம், ௨0-ம் அத்தியாயத்திலும், பாகவதம், ௧0-ம் ஸ்கந்தம் அ௯-ம் அத்தியாயத்திலும், பாரதசம்புவிலும் பிறவற்றிலும் மணலூரரசனாகிய பாண்டியன்மகளையே அருச்சுனன் மணந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இனி, சபாபர்வத்தே, ராஜசூயயாகத்தின்பொருட்டுப் பாண்டவரால் செய்யப்பட்ட திக்விஜயத்தில், தென்றிசையை வெல்லச்சென்ற சகதேவன், பாண்டிநாட்டு மணலூரையடைந்து, தன் தமையன் அருச்சுனனுடைய மகனான பப்ருவாஹனனைக்கண்டு மகிழ்ந்து, அவனுக்கு வேண்டிய வெகுமதிசெய்து திரும்பினனென்று கூறப்படுகிறது. அவ்விடத்தே, அருச்சுனன் மாமனாகிய பாண்டியன் பெயர் மலயத்வஜனென்றும், மற்றோரிடத்து சுவேதனென்றும் வழங்குகின்றது. இங்ஙனமாக, அருச்சுனன் மணந்த சித்ராங்கதை, மணலூரரசனான பாண்டியன்மகளே என்பது, தென்னாட்டுப்பாரதப்பிரதிகளிலும் விஷ்ணுபுராணம் பாகவதமுதலிய புராணப்பிரதிகளிலுந் தெளிவாகக் காணப்படுவதாம்.

இனி, வடநாடுகளில் வழங்கும் ஷெ பிரதிகளிலெல்லாம், மணிபுரத்தரசனாகிய சித்ரவாஹனன் மகளையே விஜயன்மணம்புரிந்து பப்ருவாகனனைப்பெற்றானென்று காணப்படுமென்பர். இங்ஙனம் வழங்கிவரும் வடநாட்டுப்பாடமே உண்மையுடையதாகவேண்டுமென்றும், பாண்டியன் மகளென்னும் தென்னாட்டுவழக்கு பிற்காலத்து இடைச்செருகலாகக் கொள்ளத்தக்கதென்றும் விதேசஅறிஞரெல்லாங் கருதியதோடு, சுதேசநிபுணர் சிலரும் அங்ஙனமே எழுதிச்சென்றனர்.*

* காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய "1800-ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழர்" என்ற ஆங்கிலநூலின் 53-ம் பக்கம் பார்க்க.

இவ்வாறெழுதியதற்குக் காரணம், வடநாட்டுப் பிரதிகளில் அதிக மதிப்புவைத்ததேயன்றிப் பிறிதன்றாம். ஆனால், தென்னாட்டார் வழக்கு, அன்னோர் கருதியபடி, இடைச்செருகலா? அன்றித் தொன்று தொட்டுவரும் வழக்கா? என்ற கேள்விபிறத்தலால், அவற்றை இங்கே ஆராய்ந்து உண்மையைக்கொள்வது ஆவசியகமாகும்.

வடநாட்டுப் பிரதிகளிலே, அருச்சுனன் செய்த தீர்த்தயாத்திரையில், அவன், கலிங்கதேசத்தைக்கடந்து பற்பலநாடுகளையும் பரிசுத்ததலங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே மஹேந்திரபர்வதமடைந்து, பின் கடற்கரைவழியாகவே சென்று மணிபுரம் போய்ச்சேர்ந்தானென்று கூறப்படுகிறது.* இதனால், கலிங்கதேசத்துக்கும் பலநாடுகளுக்கும் மஹேந்திரமலைக்கும் இப்பால், வெகுதூரத்தே மணிபுரம் இருந்ததென்பது பெறப்படும். இனி, இம்மணிபுரஞ்சென்று அந்நகரத்தரசன்மகளை மணந்து பப்ருவாஹனனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றபின், அருச்சனன் மறுபடியும் யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டுச் சேர்ந்ததலம், தென்சமுத்திரக்கரையிலிருந்த தீர்த்தங்களென்று அவ்வடபிரதிகளிலுங் காணப்படுவதால், தென்கடலையடுத்தே அம்மணிபுரமிருந்ததென்பது தெளிவாகும். இன்னும், தென்பக்கத்துத் தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஆடிமுடிந்தபின், அருச்சுனன் திரும்ப ஒருமுறை சித்ராங்கதையைப் பார்க்க மணிபுரம் சென்றான் என்று அவ்விடத்துக் காணப்படுவதாலும், தென்கடலுமணிபுரமும் அதிக தூரமாகாமை காண்க. இவற்றால், தென்னாட்டு வழக்காகிய மணலூர்புரமும் வடநாட்டார் கூறும் மணிபுரமும், இடவேற்றுமையின்றி, ஓரூர்க்கே இரண்டுவகையாக வழங்கிய பெயர்கள் என்றுகருதவும் இடந்தருகின்றது. ஏனெனில், மணிபுரமென்ற தனியானதோர் ராஜ்யம் தென்கடற்பக்கத்திருந்ததாகவேனும், அத்தேசத்தவர் அருச்சுனன் தம்நாட்டுக்கு வந்துசென்ற வரலாற்றை வழங்கியிருப்பதாகவேனும் யாண்டும் கேட்கப்படாமையால் என்க.

இனித், தென்னாட்டுப் பிரதிகளிற் கண்டபடி, அருச்சுனன் மணலூர் புகுந்து சித்திராங்கதையை மணந்துசென்றான் என்னுஞ்சரிதம்,

---

* ஸ்ரீ பிரதாப சந்திரராய், மன்மதநாததத்தர்களது வியாஸபாரத ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களைப் பார்க்க.

தென்னாட்டாராற் பன்னூற்றாண்டுகளுக்கு முன்புதொடங்கி இன்றுவரை வழங்கப்பட்டுவருவதோடு, மணலூர் என்ற நகரம் மதுரை உண்டாவதற்கு முன்னரே பாண்டியன் தலைநகராகவிருந்தமையும் தமிழ்நூல்களாற் றெளியப்படுதலால், அருச்சுனனது தீர்த்தயாத்திரையைப்பற்றிய தென்னாட்டுவழக்குச் சிறிதும் ஐயுறத்தக்கதன்றாம். சித்திராங்கதை பாண்டியன்மகளாகவும், மணிபுரம் மணலூர் புரமாகவும் பிற்காலத்தவர்சிலராற் கூட்டிவழங்கப்பட்டன என்று கூறுவோர், தங்கூற்றுக்குத்தக்க ஆதாரங்காட்டாததோடு, பாண்டிய அருச்சுனர்களது சம்பந்தம்பற்றிய பண்டைத் தமிழ்வழக்கை அறியாமலும் எழுதினராவர். பண்டிநாட்டில் சமீபத்தே அகப்பட்டதும் பன்னூறாண்டுகளுக்கு முற்பட்டதுமான சின்னமனூர்த் தாமிரசாஸன மொன்றில், * அருச்சுனற்குச் சித்ராங்கதையிடம் பிறந்த பப்ருவாஹனனைப் பாண்டியரது முன்னோர்களில் ஒருவனாக் குறிப்பிக்கப்பட்டிருத்தல், தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய அப்பண்டை வழக்கை மெய்ப்பிக்கின்றது. அச்சாஸனத்தில், "விஜயனுக்கு நேர்ந்த வசுவின்சாபத்தைப் போக்கினவன்" என்று பாண்டியனொருவன் வருணிக்கப்படுகிறான். இது பாண்டியர்க்கு முன்னோனாகிய பப்ருவாஹனனது வரலாற்றை, அவன் வழிவந்தவனுக்கேற்றிக் கூறப்பட்டதாகும். மஹாபாரதம் † அசுவமேதபர்வத்தில் (அத்-அக.) யாக அசுவத்தின் பொருட்டு அருச்சுனற்கும் அவன் மகன் பப்ருவுக்கு நடந்த பெரும்போரிலே அருச்சுனன் வீழ்ந்துமூர்ச்சையடையவும், நாககன்னிகையாகிய அவன்மனைவி உலூபி என்பாள் ஆங்குவிரைந்து வந்து தன்கணவனை மூர்ச்சைதெளிவித்து,—இங்ஙனம் அருச்சுனற்கு நேர்ந்த துன்பம், அவன் பீஷ்மரைப் பாரதப்போரில் வஞ்சகமாகக் கொன்றதைப் பொறாத வசுவொருவனால் இடப்பட்ட சாபமென்றும், அச்சாபம்,'பப்ருவாஹனனென்னும் தன்புத்ரனால் போர்க்களத்தில் விஜயன் வீழ்த்தப்பட்டபின் தீருமென்ற' அவ்வசுவின் நியமனப்படி இப்போது விலகலாயிற்றென்றும் அந்நாககன்னிகை கூறிய செய்தி விரிவாகச்சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வசுசாபத்தை

* Ep. An. Rep. for the year 1906—7.

† ஸ்ரீ பிரதாபசந்திரராய் அவர்களது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு--(சாந்தி பர்வம்-205-6-ம் பக்கங்கள் பார்க்க.)

நீக்கியவன் பப்ருவேயாதல் காண்க. ஆகவே, அருச்சுனன்மகனைப் பாண்டியன் முன்னோனாகப் பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்பே தமிழ் நாட்டார் வழங்கிவந்தமை தெளியப்பட்டது. இன்னும், அருச்சுனனால் மணக்கப்பெற்றவள் பாண்டியன் மகளே என்பதை—

"பூண்டாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமான்
பாண்டியன் மடமகள் பணைமுலைச் சாந்தம்
வேறு தொடங்கிய விசயனெஞ்சத்
தாரழ லாற்று தைஇ யோகியிற்
பொதியிற் சாந்த மெல்லாம் பொருதிரை
முத்தினு முழங்கற் செந்தீப்
பொத்துவது போலும் புலம்புமுந் துறுத்தே." *

என்னும் பழஞ்செய்யுளுங் கூறுதல் காண்க. வில்லிபுத்தூராரும் இச்செய்தியை அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்தே அலங்கரித்துப் பாடியுள்ளார். இவையன்றி, புகழேந்தியார் ஒருசமயத்திற் பாடியதாக வழங்கும் அல்லியரசாணிமாலையிற் கூறப்பட்ட சரித்திரமுழுதும், பாண்டியன் மடமகளைப் பார்த்தன் மணம்புரிந்து பப்ருவாகனனைப்பெற்ற வரலாறுகளேயாகும். இந்நூல், தமிழறிஞர்க்கேற்ற பாஷைநயமுடையதன்றாயினும், இதிற்கண்ட விஷயம்—தமிழ் நாட்டிற் பழங்காலமுதலே வழங்கிவரும் ஒருசரித்திர நிகழ்ச்சியைப் பற்றியதென்பது, படிப்போர்யாவர்க்குந் தோன்றக்கூடியது. இம்மாலையில், சித்ராங்கதையின் பிறப்புவளர்ப்புகளும், அருச்சுனன் அவளைக்கண்டு காமுற்று நிகழ்த்திய செய்திகளும், முடிவில் அவன் அவளை மணந்து பப்ருவாகனனைப்பெற்றதுமாகிய கதைகள் விநோதமாகவும் புனைந்தும் கூறப்பட்டுள்ளன. சித்ராங்கதையை "அல்லி" என்ற பெயரானே இந்நூல் வழங்கியிருத்தலுங் கவனிக்கற்பாலது. இவற்றால், தென்னாட்டு வழங்கும் கன்னபரம்பரைகளும், அருச்சுனனால் மணம்புரியப்பட்ட சித்ராங்கதை பாண்டியன்மகளே என்பதை நன்கு விளக்குதல் காணலாம்.

---

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ௯௪-ம் சூத்திரவுரையில், நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய மேற்கோள்.

இனி, தென்னாட்டுப் பாரதப்பிரதிகளிற் கண்ட மணலூர்புரமென்பது, மதுரையுண்டாவதற்கு முன்பே பாண்டியன் தலைநகராயிருந்ததெனத் திருவிளையாடற்புராணம் படித்தவரெல்லாம் அறிவர். இதனை, மணவூர், மணலூர், மணற்புரம் என்று மதுரைமான்மியங்கள் வழங்கும். இவ்வூர், மதுரைக்குக் கிழக்கேயுள்ளது. வடநாட்டார் வழங்கும் மணிபுரம் என்பதை மணலூர்புரமென்பதன் திரிபாகவேனும், "அயிலிலங்கு மணற் புரத்தரசற் குவந்தறிவித்தனன்" என வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடற்புராணத்திற்(படலம்-௫௩;பாட்டு-௧0) கண்டவாறு, மணற்புரமென்பதன் திரிபாகவேனும் கொள்ளுதலே முன் கூறிப்போந்த நியாயங்களோடு பொருந்துமென்க. வியாஸபாரதம் ஆதிபர்வம் தெலுங்குமொழிபெயர்ப்பில், மணிபுரமென்றே காணப்படுகிறதாயினும், அந்நகரம் காவிரிக்குத் தெற்கேயிருப்பதாக அம்மொழிபெயர்ப்பில் காண்டலால்,* மணலூர்புரம் அல்லது மணற்புரமென்பதன் திரிபே மணிபுரமென்பது வலியுறுகின்றது. இம்மணலூர்புரமென்னும் பாரதவழக்கு, இக்காலத்தவர் சேர்த்ததன்றென்பது "மணலூர்புரமென்னுந் தமிழ் வியாசபாரதத்திற் சென்றது தேசிகம்" எனப் பிரயோகவிவேகநூலார் கூறிச்செல்லுதலாலும் அறிக. (காரகப்-௬.)

இனி, அருச்சுனன், மணலூரரசனிடம் சென்று அவன்மகளை விரும்பிக்கேட்டபோது, அவ்வரசன், தன்மகட்குப் பிறக்கும் புத்ரனைத் தன்சந்ததி விருத்தியின் பொருட்டுப் புத்திரிகாபுத்ரனாக அளிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டபடி, அருச்சுனன் சம்மதித்து அவ்வரசன் மகளைமணந்து பப்ருவாகனனைப்பெற்றுப் பாண்டியற்குதவிச்சென்றானென்ற விஷயம் தலைப்பிற் கூறப்பட்டது. இச்செய்தி, மணலூரரசனாகிய தென்னவனது வமிசம் பாண்டவசம்பந்தம் பெற்றதைக் குறிப்பதோடு, பாண்டவனான அருச்சுனன் மகனாய்த் தென்னாடாண்ட பப்ருவாகனனுக்குப் பின்பே "பாண்டியர்"என்ற சிறப்புப்பெயரைத் தென்னவர் பெற்றாரென்பதையும் வெளியாக்குகின்றது. பாணினிபகவான் அருளிய வியாகரணத்திற்கு வார்த்திகை எழுதியவரும் பிராசீனருமாகிய காத்யாயனமுனிவர், பாண்டியசப்தத்தை

* The Tamils 1800 years ago. pp. 54. (foot note.)

விளக்கவேண்டி, "பாண்ட்வாட்ட்யண்" என்று வார்த்திகை இட்டனர் (அத்-௪, பாதம்-க, சூத்-கசுஅ). இதனாற் போந்தபொருள்:— பாண்டுவமிசத்தவனிடமிருந்து தோன்றியவர் யாவர் அவர் பாண்டியர்—என்பதாம். எனவே, பாண்டவனான அருச்சுனன் தன்மகன் பப்ருவாகனனைச் செழியன்வமிசத்துக்கு அளித்துச்சென்ற பின்னரே, அவனை மூலபுருஷனாகவுடைய வமிசத்தவர், பாண்டியரென்ற பட்டப்பெயர் பெற்றனராவரென்பது பெறப்பட்டது. சித்ராங்கதையிடம் அருச்சுனற்குப் பிறந்த பப்ருவாகனனையன்றிப், பாண்டுவமிசத்தவனான வேறு மூலபுருஷன் தென்னவர்மரபுக்கிருந்ததாகத் தெரியாமையால், பாண்டியப் பெயருண்டானதற்குப் பப்ருவே காரணமானவனென்க. பாண்டவசப்தத்துக்குக் காத்யாயனர் முற்கூறியவாறு வார்த்திகையிட்டது, பாண்டவனான பப்ருவின் பாரத வரலாற்றை உட்கொண்டே என்பதும் உய்த்துணரத்தக்கது.

இவ்வாறு, பாண்டவனிடமிருந்துதோன்றியவரே பாண்டியரென்று, பாரதசரித்திரத்தை உட்கொண்டு கருதிய காத்யாயனர்கொள்கையைப் 'கௌரியர்' "பஞ்சவர்" எனத் தென்னவர்க்கு வழங்கும் வேறுபெயர்களும் வலியுறுத்துகின்றன. இவற்றுள்முன்னது, "செருமாண்பஞ்சவரேறே" எனப் புறப்பாட்டினும், "பழியொடுபடராப் பஞ்சவவாழி" எனச்சிலப்பதிகாரத்தும் பண்டுதொட்டே வழங்குதல் காண்க. இப்பஞ்சவரென்னும் வழக்கும், பாண்டவரது சம்பந்தம் பற்றித் தென்னவர்க்கு வழங்கியதென்பது எளிதில் விளங்கத்தக்கதாம். இவ்வாறே கௌரியரென்னும் பாண்டியர் சிறப்புப்பெயரும், கௌரவனான அருச்சுனன் அல்லது பப்ருவாகனனது வழியில் வந்தவரென்பதைக் குறிக்கவல்லது. கௌரவர் அல்லது கௌரவ்யர் என்பது கௌரியரெனத் தமிழில் திரிந்ததுபோலும்.* இவ்வாறு, தென்னவர் பாண்டவருடன் சம்பந்தம்பெற்றவரென்பது, அவர்க்கு வழங்கும் பெயர்களாலும் அறியப்படுதல் காண்க.

இனி, இற்றைக்கு 2300-ஆண்டுகட்குமுன், சந்திரகுப்தசக்ரவர்த்தியிடம் ராஜதூதராய்வந்துசென்ற மேகாஸ்தனிஸ் என்ற யவன

---

* கௌரியாகிய ஸ்ரீமீனாக்ஷியின் திருக்குலத்தவராகிய பாண்டியர் "கௌரியர்" எனப்பெயர் பெற்றனர் என்பதூமுண்டு.

ஆசிரியர், ஸ்திரீகளால் ஆளப்பட்டுவந்ததாகக் கருதப்பெற்ற தென்னாட்டரசியலைப்பற்றித் தங்காலத்தில் கேள்வியுற்ற சிலசெய்திகளைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். *அவை—"ஹெர்குலஸ்போன்ற பெரியவீரனாகிய அரசனொருவன், பாண்டியை என்று சொல்லப்பட்ட ஒரே புத்ரியைப்பெற்றான். அவ்வரசன், கடல்வரையுள்ள தென்பக்கத்து ராஜ்யத்தை அவளுக்களித்தான். அந்நாட்டை 365-ஊர்களாகப்பிரித்துத் தன்கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசரிடம் அவற்றை ஒப்புவித்து, ஒவ்வோரூர்த்தலைவரும், தத்தம் திறைப்பணத்தை நாள்தோறும் அவட்களித்துவரும்படி ஒழுங்குசெய்து—இவ்வாறு அவ்வரசியானவள் எக்காலத்தும் அத்தலைவர்களுடைய உதவியோடு வாழவும், கொடியபஞ்சகாலத்திலும் அவள் எவ்விதக்குறைவுமில்லாதிருக்கவும் தக்கதிட்டங்களைச் செய்திருந்தான்—என்பதே. இச்செய்தியையே, பிற்காலத்துவந்த அரியன் முதலிய யவனாசிரியரும் வற்புறுத்துவதோடு, அவ்வரசியின் படைவன்மையையும் திறமையையும் பற்றித் தாம்கேட்டிருந்த வேறுசில விஷயங்களையுங் குறிப்பிட்டனர். இங்ஙனம், பண்டைக்காலத்திருந்த அந்நியர்களும், தென்னாட்டு ராஜாங்கமுறையைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றதாக எழுதிய விஷயங்கள், அருச்சுனன் மணந்த சித்ராங்கதையைக் குறித்தனவாகவே கருதத்தக்கன. அல்லி என்ற தமிழ்ப் பெயர்பெற்ற அவ்வரசி, இளமையிற் பற்பல போர்களில் வெற்றியுற்றுப் பாண்டிநாட்டை மிக்க திறமையுடன் ஆட்சிசெய்த சரிதம், அல்லியரசாணிமாலையாலும் நன்கறியப்படும். இதனால், பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்னிருந்த யவனர்களெழுத்தாலும், பாண்டியன் மகளாகிய சித்ராங்கதையைப்பற்றிய வழக்குப் பிரபலமாயிருந்தமை தெளியப்படுகின்றது.

இவ்வாறு, பாரதமுதலாய நூல்களாலும் பழைய வழக்குகளாலும், சித்ராங்கதை என்பாள் பாண்டியன்மகளே என்பதும், அவளையே அருச்சுனன் மணந்து பப்ருவாகனனென்னும் புத்ரனைப்பெற்றானென்பதுந் தெளியப்படுதலால், தென்னாட்டுப் பிரதிகளிற்கண்ட செய்திகள் இடைச்செருகலென்று சிலராற்கூறப்படுவது எவ்வாற்றானும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

* Vincent. A. Smith's "The Early History of India" Second Edition. pp. 407.

இனி, அருச்சுனன் மகனும் பாண்டியனுமாகிய பப்ருவாகனன், தர்மபுத்ரரால் நடத்தப்பெற்ற அசுவமேதயாகத்துக்கு அழைக்கப் பட்டு இந்திரப்பிரஸ்தஞ்சென்று ஆங்குப் பாண்டவராற் பேரன்புட னும் மிக்க சிறப்புடனும் வரவேற்கப் பெற்றனென்றும் அவ்யாகத் தில் விருந்தினரெல்லார்க்கும் உண்டியளித்து உபசரிக்குங் காரியத் தை பப்ருவே மேற்கொண்டு நடத்தினனென்றும் வியாசபாரதம் அசுவமேதபர்வத்தில் (அத்தி-௮௧.) கூறப்பட்டுள்ளது. பாரதப் போரில், உதியன் சேரன் என்னும் தமிழரசன், பாண்டவசேனைக்கு இவ்வாறே உணவளித்துப் பேர்பெற்ற செய்தியை முரஞ்சியூர் முடி நாகராயரென்ற தலைச்சங்கத்துப் புலவரும் பிறரும் பாடியுள்ளார். சோழனும் உணவளித்தவனென்று சிலப்பதிகாரங் கூறும் (காதை-௨௩, அடி-௫௫.) இவற்றால் தமிழரசர்கள், பாண்டவர்க்குத் தக்கசம யங்களிலெல்லாம் உணவளித்துதவியவரென்ற விஷயமும் கவனிக்கற் பாலதாம்.

இனிப் புறநானூற்றில் "விழுக்கடிப்பறைந்த" என்னும் ௩௬௬-ம் பாட்டு தருமபுத்திரனைக் கோதமனார் என்ற புலவர் பாடியதாகக் காணப்படுகின்றது. இச்செய்தியை மேலேகுறித்த விஷயங்களோடு சேர்த்து நோக்கும்போது, அசுவமேதயாகம் போன்ற சந்தர்ப்ப மொன்றில், தமிழரசருடன்சென்ற தமிழ்ப்புலவரொருவர் பாண்டவ ரின் முன்றோன்றலையே அவ்வாறு பாடினரோ? என்று கொள்ளக் கிடக்கின்றது. ஷை புறப்பாட்டில் "அறவோன் மகனே" எனத் தர்மபுத்திரர் அழைக்கப்படுதலும், தலைச்சங்கத்தவர்களிலே கோத மனார் என்ற பெயருடைய புலவரொருவர் காணப்படுதலும் இங்கு அறியத்தக்கன.

பத்திராசிரியர்.

483

உ

சிவமயம்.

திருக்குறட் பரிமேலழகருரை விளக்கம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில.

இ - ள். வேண்டுதல்........................உளவாகா. எ-று. ஒருபொருளையும் என்றது உலகினுள் எல்லாப்பொருளையும் என்றபடி.

விழைதலும் என்றது நன்மை செய்ததென்று விரும்புதலும் என்றபடி.

வெறுத்தலும் என்றது தீமைசெய்ததென்று வெறுத்தலும் என்றபடி.

இங்ஙனம் கூறலாமா? நன்மைசெய்ததென்று விருப்பும், தீமை செய்ததென்று வெறுத்தலும் இல்லாதவராயின்; சிலவுயிர்க்கு இன்பமயமாகிய தேவாதி சரீரங்களையும், சிலவுயிர்க்குத் துன்பமயமாகிய மானுடாதிசரீரங்களையும் கொடுத்தல் எற்றிற்கெனின்? அச்சரீரங்கள் அவ்வுயிர்கள்செய்த கன்மங்காரணமாக அவற்றிற்கெய்துகின்றனவேயன்றி, அவர்கொடுக்கின்றன வல்லராதலின், அதுகடாவன்றெனவிடுக்க. உயிர்களுக்குச் சரீராதிகள் கன்மங்காரணமாகவே அடைகின்றதென்பதை "ரமணீயசரணா ரமணீயாம் யோநிமாபத்யேரந் கபூயசரணா: கபூயாம்" (சாந்-ரு-கoஎ.) என்பதனானும், "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததாஹி தர்சயதி" (வேதா-ஸூ-உ-க-ருச.) என்பதனானுமறிக.

அடியை என்றது திருவருளை.

சேர்ந்தார் என்றது ஏகனாகி இறைபணிநின்றார் என்றபடி. ஏகனாகி நிற்றலாவது "திரண்டாம்பயனென்னுந் திருவருடெளியிற்—சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றா—மென்றிறையியற்கையி யம்புதறகும்" எனக் கூறியவாறு நிற்றல். இறைபணி நிற்றலாவது "நாமல்லவிந்திரிய நம்வழியினல்லவழி—நாமல்ல நாமுமரனுடைமை" என்று உள்ளவாறுணர்ந்து செய்வனவெல்லாம் இறைவனருளின்வழி நின்றுசெய்யுஞ் செயலாய்க்கண்டு நிற்றல். இங்ஙனம் நின்றார்க்கே பிறவித்துன்பமஇலமென்க. அது "எத்தனுவினின்று மிறைபணியார்க் கில்லைவினை—முற்செய்வினையுந்தருவான்முன்" என்பதனா னறியப் படும்.

எக்காலத்தும் என்றது இகத்தும் பரத்தும் என்றபடி. பிறவித் துன்பங்களென்றது ஈண்டுப்பிராரத்தவினைகளை.

உளவாகா என்றது, இங்குளிவாங்குங்கலம்போலப் பிராரத்த வினை வாசனைமாத்திரையாய் மெலிதாய் (உடலூழாய்) வந்துதாக்குத லேயன்றி, உயிரூழாய்வந்துதாக்காதென்றபடி. இதனை "இங்குளி வாங்குங்கலம்போல ஞானிபால்-முன்செய்வினைமாயை மூண்டிடி னும்" என்பதனானும், "முற்செய்வினையிங்குத்—தங்கிப்போம் பாத் திரமுங் குலாலன் வினைதவிர்ந்த சக்கரமுங் கந்தித்துச் சுழலுமாபோ ன்—மங்கிப்போயவாதனையா லுழல்விக்கும்" என்பதனானுமறிக.

தன்னைப்பற்றிவருவன சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் அடையுந் துன்பங்கள். இவற்றை ஆதியாத்தியான்மிகமென்பர்.

பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவன குளிரும், வெப்பமும், மழையும், காற்றும், இடியுமென்றின்னோரன்ன வற்றாலடையுந் துன்பங்கள்; இவற்றை ஆதிபௌதிகமென்பர்.

தெய்வத்தைப்பற்றிவருவன மாதாவின் கருப்பத்தினாலும், சநந மரணங்களாலும், யமதண்டமுதலியவற்றாலுமடையுந் துன்பங்கள். இவற்றை ஆதிதைவிகமென்பர்.

இவற்றின் விரிவை,—

ஆதி தைவிக மாதி பௌதிக
மாதி யாத்தியான் மிகமென வோதிய
துக்க மூன்றினு ளாத்தியான்மிக
மெய்யின் மனத்தி லையமி ரண்டே
வளியிற் பித்தின் விளியா வீளையி
னூனுகு தொழுனோயி னுதகக் கொட்டின்
வெப்பிற் சூலையின் மக்களின் விலங்கி
னலகையிற் கள்வரிற் பறவையி னிருதரின்
மைந்தர் மகளிர் மணந்திடை தணப்பிற்
பேரறம் வளர்ப்பிற் பெருந்திரு நுகர்விற்
சீரிய யாக்கை மாதுயர் மாசு
மனத்துறு துயர நினைப்பருஞ் சோக
மறிவுருவாக்க மடையுநர்ப் பொருமை
மான மாக்கலம் பூணுது மறுத்த
விச்சையி னிசைத விருஞ்சின மிகுத்த
வினையவை முதல நினைவருந் திறத்த.
ஆதி பௌதிகஞ் சீதமாமழை
யுருப்பவிர் வேனி லுட்குவரு கடுங்கா
லிருள்கிழி மின்னுப் பெருவிற லசனி
மன்னுயிர்க் குறுகண் டுன்னியா றருந்த
லாதி யாய வீவருந் திறத்த.
ஆதி தைவிகம் பேதையர் வயினக்
கருக்குழி யழுங்க பிறப்பிறும் பூது
திரைவருந் தீமை வரைவில் பேதைமை
மடங்க லாருயிர் தொடங்கினன் வௌவல்
யாவரும் விழையாக் கோள்வாய் நிரயத்து
வீழ்ந்தன ரெழாஅ வான்கழி துன்ப
மினைய மாலைய துயரிடை வினைகர்க்
கருங்கைக் கயமைக் களிறுகைத் திரும்புலப்
பெரும்படை விரிந்து சூழத் திருந்தா
நாற்கதிப் பவனி யுலாஅ
யார்த்தவிழ் திறம்பிற போற்றுமதி புரிந்தே.

என்பதனு ணறிக.

அடிசேர்ந்தார்க்கு மவ்விரண்டுமின்மையின் அவைகாரணமாக வரும் மூவகைத் துன்பங்களுமிலவாயின என்றது எல்லாமிறைவன் செயலேயெனக்கண்டு அவன்றிருவருளிலழுந்தி நிற்பார்க்கு பிரபஞ்சப் பற்றின்மையாற் பிராரத்தவினைகள் உடலூழாய்வந்து அவரைத் தாக்குதலொழிய வாதியாதென்றபடி. அது; அங்கித்தம்பனை வல்லார்க் கனல்சுடாதாகு மௌடத மந்திரமுடையார்க் கருவிடங்களேறு—வெங்குற்ற கன்மமெலாஞ் செய்தாலுஞ் ஞானிக்கிருவினைகள் சென்றணையாமுற்செய்வினையிங்குத்—தங்கிப்போம் பாத்திரமு...... காயமொடுமோயுமன்றே'' என்பதனுனறியப்படும். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும், திருநாவுக்கரசசுவாமிகளும் முறையே பாண்டியனாலும் சமணர்களாலும் அடைந்த துன்பங்களால் வாதிக்கப்படாமையானும் இது நன்கறியப்படும்.

சி. கணேசையர்.

௨

மூவகையான்மாக்களிலக்கணம்.

செந்தமிழ் 8-வது தொகுதி இரண்டாம் பகுதியில் சங்கத்து சைவநூற் பரிசோதகரவர்களால் மேலேகூறிய விஷயத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இலக்கணவிளக்க பரம்பரை ஸ்ரீ சிதம்பரநாததேசிகர் எழுதிய சிவஞானசித்தியார் பொழிப்புரையில் இன்னும் விசேஷமாக இருக்கும் பாகத்தினை சிவநேசச் செல்வர்கள் அறியும் பொருட்டு வெளியிடுகிறேன்.

௧௰௫-ம் பக்கம் ௨௯-வது வரியில் சிவர் என்று எழுதப்பட்டிருப்பது ஈசுரர் என்று காணப்படுகிறது.

௧௰௭-ம் பக்கத்தில் ௯-வதுவரிக்குப்பிறகு, அதாவது இரண்டாவது பாராவின்கீழ் இவர்கட்குப் படைப்புமுதலிய தொழில் எக்காரணத்தாலெனின், சாந்தமூர்த்தியாயிருக்கிற சதாசிவர் அவர்களெண்மரையும் தமது சரீரத்தினின்றும் தோற்றுவிக்கையாலுண்டாயதெனவறிக'' என்று காணப்படுகிறது.

அடுத்தவரியில், அதாவது, ஆனாலிவர்களெண்மரும் தம்மி லொத்திருப்பரோவெனில், என்றதன்மேல் "அநந்த தேவநாயனா ரைப் பற்ற மற்றவர்களுக்கு ஒவ்வொருகலை அடைவே குறைந்து குறைந்து வருகையால் உத்தரோத்தரம் ஒருவருக்கொருவர் விசிட்ட ரென வறிக" என்று காணப்படுகிறது.

மேல் சல0அ-ம் பக்கத்திற்கு மேல் "முற்கூறினவர்களன்றிச் சேடித்துள்ளாரிற் சிறிதுபெயரை செய்தகன்மத்தாலே பிரளயாக லர்களாயிருந்தார்களே யாயினும்—அவர்களுக்கு மலபரிபாகம்வராத படியாலே அநந்ததேவநாயனார் மாயாகர்ப்பாதிகாரிகளாக கலாமத்த கத்திலேயிருக்கும் கணேசர் முதலிய வெண்மரையும், குணதத்துவ மத்தியிலிருக்கும் குரோதமுதலிய வெண்மரையும், நூறுருத்திரருக் கும் அதிட்டாதாவாய் சூக்குமப்பிரகிருதியிலிருக்கும் வீரபத்திர ரும், ஸ்ரீகண்ட பரமேசுரன், அதற்குக்கீழ்ப்பட்ட புவனங்களிலிருக் கும் பிரும்மா முதலாயினார்க்கும், பிரம்மாண்டகாரராகியகாபாலீசர் முதலிய உருத்திரர்கள் நூற்றொருபத்தெண்மரையும் அதிபராகயோ சிப்பன். ஆக பிரளயாகலரு மூவகையரெனவறிக. இவர்கள் சிருட் டிகாலத்தில் பந்தத்தாலே கலாதிகளுடனே பந்தப்படினும், கலாதிக ளாற் சகலரைப்போல் வருப்பரல்லர்; அஃதென்போலென்னில் பாம் பினிடத்திலிருக்கிற விடமானது அதனைவாதியாதுபோல இவர்களும் அதனால் வாதையுறார்களௌனவறிக.

சல0கூ-வது பக்கத்தில் 20-வது வரியில் "சாமியகிருகப்படலத் தும்" என்பது "காமியத்துப்பாதாநுக்கிருகப் படலத்தும்" எனக் காணப்படுகிறது.

இம்மூவரையும் தொகுத்தறியிற் பதின்மரென வறிக.

"விஞ்ஞானர்..............என்ற திருமந்திரச்செய்யுள் காணப் படுகிறது.

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,
திருவாரூர். சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ

நல்லைவெண்பா.

இது யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச் சுப்பிரமணியக்கடவுள்மீது பாடப்பட்ட ஒரு பிரபந்தம். இதன்கண் நூறு செய்யுட்கள் உள்ளன. அவைகளெல்லாம் சிலேடையாகவும், யமகமாகவும் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை இயற்றினோர், ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே யாழ்ப்பாணத்துள்ள இருபாலை என்னும் ஊரிலே அதிகாரம், செல்வம், கல்வி, உயர்குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றாற் பெருஞ்சிறப்புற்று விளங்கிய மஹாவித்துவான் சேனாதிராய முதலியார். நல்லைத்திரிபந்தாதி, நல்லைக்குறவஞ்சி, நீராவிக்கலிவெண்பா முதலிய நூல்களை இயற்றினோரும் இவரேயாவர். இவராற் பாடப்பட்ட முத்தகச்செய்யுட்களும் எத்தனையோபல. இவர் தந்தையார் பெயர் நெல்லைநாதபண்டிதர். இவர் உரியகாலத்திலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பெற்று, அதிக ஞாபகசக்தியும், அதிக நுண்மதியுமுடையராய் இலக்கியப்பயிற்சி செய்துவருங்காலத்திலே, தென்னிந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம்வந்த கூழங்கைத்தம்பிரான் எனப் பெயரிய தமிழ்ப்பண்டிதர் ஒருவரிடம் நன்னூல் முதலிய இலக்கண நூல்களைப் பெருந்தொகைப் பொருள்கொடுத்து விரைவிற் கற்றுணர்ந்தார் என்பது கர்ணபரம்பரை. இவர், யாழ்ப்பாணத்துள்ள நியாயசபையிலே நியாயப்பிரதிநிதியாக அமர்ந்திருந்தனராகலின், அவ்வுத்தியோகம்பார்க்கும் நேரமொழிந்த மற்றைக்காலங்களிலெல்லாம், தாம் அரிதிற் கற்றுணர்ந்த செந்தமிழ்க் கல்வியை வளர்க்கக் கருதி, அதனை இடைவிடாது மாணவர்களுக்குக் கற்பித்துவருவாராயினர். யாழ்ப்பாணத்துள்ள பல இடங்களிலுமிருந்துவந்து இவரிடம் கல்விகற்றோர் அநேகர். அவருள்ளே, சிவபதமடைந்த பிரபல வித்துவான்களாகிய நல்லூர் மனப்புலிமுதலியார் குமாரர் சரவணமுத்துப்புலவர், மறைசைக்கலம்பகம், நீர்வைவெண்பா முதலியநூல்கள் இயற்றிய நீர்வை பீதாம்பரப்புலவர், தெல்லியம்பதி அம்பலவாணபண்டிதர் என்பார் சிரேட்டர். இவர்களும் தமது ஆசிரியர்போ

லப் பலமாணுக்கர்களுக்குக் கல்விகற்பித்துச் செந்தமிழ்ப்பரிபாலனஞ் செய்து வருவாராயினர். சரவணமுத்துப்புலவர் சைவசிகாமணியாகிய ஆறுமுகநாவலர், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர், நல்லூர் கார்த்திகேய உபாத்தியாயர் முதலியோர்க்கு முறையாக நெடுங்காலம் கல்வி கற்பித்ததோடு ஒரு சிறந்த வேதாந்த நூலும் இயற்றிவைத்தனர். ஆங்கில திராவிட சம்ஸ்கிருத பண்டிதராய் அதிகாரபுருடராய் இப்பொழுது கொழும்புமாநகரில் வசிக்கும் திருநல்லூர் வெள்ளியந்திருமலைகிழார் எனப் பரியாயநாமம் பூண்ட இலங்கைத் தேசாதிபதியவர்களின் தமிழ் முதலியார் ஸ்ரீமாந்-சிற். கைலாசபிள்ளை அவர்கள், இச் சரவண முத்துப்புலவருக்குத் தௌஹித்திரராவர். முன்னாளிலே யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட பரராஜசேகர மகாராஜாவுக்குச் சகோதராகிய செகராஜசேகர மகாராஜாவினாலே சங்கந்தாபித்து வளர்க்கப் பட்டுப் பிற்றைஞான்று சற்றேகுன்றிய நம் செந்தமிழ்ப் பாஷையானது மீளப்பண்டைநிலை அடைவதற்கு முக்கிய காரணராய் விளங்கியவர் சேனாதிராய முதலியாரே என்பது பலரும் அறிந்த உண்மை. இவர் நல்லூர்ச் சுப்பிரமணியக் கடவுள்மீது மிகுந்த பத்தியுடையரென்றும், சுவாமிதரிசனத்துக்குச்செல்லுங் காலங்களிலெல்லாம் தோத்திரப்பாக்களைப் புதியனவாக இயற்றுவாரென்றும், அவ்வாறியற்றப்பட்டன அளவிறந்தன என்றும் இக்காலத்து வயோதிகர் சிலர் கூறுவர். அச்செய்யுட்களெல்லாம் காலக்கிரமத்திற் சிதைந்தொழிந்தன. நல்லைக்குறவஞ்சி நல்லைத்திரிபந்தாதி முதலிய நூல்களிற் சிலசில பாக்களே அடிகளும் சீர்களும் குறைந்தனவாகக் கேட்கப்படுகின்றனவன்றி முற்றாகக்கிடைக்கப்பெற்றில. நல்லைவெண்பாவும் நீராவிக்கலிவெண்பாவும் முன்னரே இவர் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய அம்பலவாணபண்டிதரால் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் நல்லைவெண்பாவிலுள்ள சில கவிகளை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டி விளக்கிச் செல்லுதும்.

தும்பி மருப்பொசித்துச் சூழ்ந்தவண மாலையினாற்
கம்பமருங் கையினனேர் நல்லையே—யும்பருறை
மாகனக வில்லார் மகனா ரடியருளக்
கோகனக வில்லார் குலம்.

முதலடி விஷ்ணுவுக்கும் நல்லூருக்கும் சிலேடை. மூன்றும் நான்கும் யமகம்.

தும்பி-யானை; வண்டு. மருப்பு ஒசித்து-கொம்பை முரித்து. மருப்பொசித்து-தேனை உண்டு. வனமாலை - துழாய்மாலை; சோலையினது ஒழுங்கு. கம்பு - சங்கு. கனகவில்லார் - மேருமலையாகிய வில்லையுடையவர். உளக்கோகனகஇல் - இருதயகமலமாகிய வீடு.

நத்தமூ ருங்கயத்தா னன்கிளைகொள் பாடலத்தாற்
சித்தசவேள் போலுந் திருநல்லை—முத்திற்
றிருத்தணிகை மாமலையுந் திண்கோட்டிற் காட்டுந்
திருத்தணிகை மாமலையான் சேர்வு.

முதலடி மன்மதனுக்கும், நல்லூருக்கும் சிலேடை. மூன்றும் நான்கும் யமகம்.

நத்தம் ஊருங்கயம் - இருளாகிய ஊர்ந்து செல்லப்படும் யானை; சங்குகள் ஊருகின்ற வாவிகள். கிளைகொள் பாடலம் - கிளியாகிய குதிரை; கொம்பர்களையுடைய பாதிரிமரம். முத்திற்றிருத்து அணிகைமாமலை - முத்தினாற்செய்த ஆபரணத்தை அணிந்தயானை. கோடு-சிகரம்.

பொன்னங் கலையார் விலோதனத்தான் மாதிரம்போய்த்
துன்னியசீ ராலுமைநேர் தூநல்லை—முன்னயனைத்
தாரகங்க டாவினன் றூபரக்கட் பீலியைச்சூர்
போரகங்க டாவினன் பூ.

முதலடி உமாதேவிக்கும் நல்லூருக்கும் சிலேடை. மூன்றும் நான்கும் யமகம்.

பொன் - இலக்குமி. கலை - சரஸ்வதி. "திருமகள்வலக்கண் வாக்கின் சேயிழையிடக்கண்" என்பது திருவிளையாடற் புராணம். பொன்னங்கலை - பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வஸ்திரம். விலோதனம் - கண்; கொடி. மாதிரம் - மலை; திக்கு. தாரகம் கடாவினன் - பிரணவப்பொருளை வினவியர். தாபரம் - உடம்பு. பீலி - மயில். பூ - இடம்.

ஓங்கு வளைக்குழையா ரொண்கண்ணுஞ் செங்காமுந்
தேங்குவளை காட்டுந் திருநல்லூர்—பூங்குறிஞ்சிக்
கார்த்திகையா ரும்பல் கனங்கிரியான் காயமுலாங்
கார்த்திகையா ரும்பல் களப்.

இரண்டாமடியிலே "தேங்குவளை" என்பது சிலேடை. மூன்றும் நான்கும் யமகம்.

வளைக்குழை - வள்ளையிலைபோன்ற காது. வளை தொகுத்தல் விகாரம். தேம் குவளை - தேன்பொருந்திய குவளைமலர். தேங்குவளை - நிறைந்தவளையல். கார்த்திகை ஆரும் பல் கனம் கிரியான் - காந்தள் மலர்கள் பொருந்திய பல பெரியமலைகளையுடையவர். காயம் - ஆகாயம். கார்த்திகையார் உம்பல் - கார்த்திகைப்பெண்களுடைய குமாரர். களம் - இடம்.

சிலம்புவளை யார்பதம்போற் செவ்விப் பறம்புஞ்
சிலம்புபுனை செய்யதிரு நல்லூர்—வலஞ்சேர்
சதகோடியன் னான்கைத் தாக்குமுக்க ணன்பொன்
சதகோடி யன்னான் றலம்.

இரண்டாமடியிலே "சிலம்புபுனை" என்பது சிலேடை. மூன்றும் நான்கும் யமகம்.

சிலம்புவளையார் - ஒலிக்கின்ற வளையலையுடைய பெண்கள். பறம்பு - மலை. சிலம்புபுனை - சிலம்பை அணிகின்ற; மலையை ஒக்கின்ற. வலம் - வலப்பக்கம். சதகோடி - குலிசம். நான்கைத் தாக்குமுக்கண்- பன்னிரண்டு திருக்கண்கள். சதகோடி பொன் அன்னான் - நூறு கோடி பொன்னை ஒத்தவர்.

பாகனசொல் லார்நகையும் பன்னு சிலநூலும்
மாகதியைக் காட்டு மணிநல்லை—நாகவுரி
போர்க்குமரன் சத்திதரப் போந்தசுரர் மாளவடும்
போர்க்குமரன் சத்திதான் பூ.

இரண்டாமடியில் "மாகதி" என்பது சிலேடை, மூன்றும் நான்கும் யமகம்,

மாகதி - முல்லையரும்பு; மோக்ஷம். நாகஉரி - யானைத்தோல். சத்தி - உமை; வேல். போர்க்குமரன் - போரையுடைய குமரன்.

இரவலராய் வாய்மலர்வ தீர்ங்குவளை முன்னு
வரவலரே வாய்ந்தவெழி னல்லை—திரமா
முரவா குவையுய்த்தான் பின்னவ ஞெற்றுதி
வாரவாகு வையுய்த்தான் வைப்பு.

முதலடியிலே "இரவலராய்வாய்மலர்வது" என்பது நியமச்சிலேடை. மூன்றும் நான்கும் யமகம்.

இரவலர் - வறியவர். இரவு அலர் - இராவிலே மலரும்பூக்கள். வரம் - மேன்மை. திரமாம் உரஆகு - நிலையான வலியையுடைய ஆகுவாகனம். வாகு - வீரவாகுதேவர்.

ஐயமிஞர் சிற்றிடையே யன்றி யெவரிடத்து
மையமெஞர் வாழு மணிநல்லை—பையரவை
வாட்டுமொக ரத்தன் மகரவரை மாத்திரைசேர்
நீட்டுமொக ரத்த னிலம்.

முதலடி நியமச்சிலேடை. மூன்றும் நான்கும் யமகம்.

ஐயம் - சந்தேகம்; பிச்சை. ஏஞர் - என்று கேளாதவர். அரவைவாட்டு ஒகரம் - பாம்பைக்கொல்லுகிற மயில். மகர அரைமாத்திரை—மகரமெய். நீட்டும் ஒகரம் - ஓகாரம். பிரணவப்பொருளாயுள்ளவர் என்பது கருத்து.

இந்நூலாசிரியர் சிவபதமடைந்தபொழுது வித்துவான்கள் பலரால் சரமகவிகள் பாடப்பட்டன. அவற்றுள் உடுப்பிட்டி குமாரசுவாமி முதலியார் கூறியது பின்வருவது.

"நாஞு திராவிடமு நன்னிலக்க ணுறுறச்செய்
சேஞ திராயனையோ செத்ததென்றீர்—வாஞதி
பொன்னிலத்து முண்மை புகனூலுரைப்ப தற்கா
யிந்நிலத்தை விட்டெடுத்த தே."

ச. கந்தையபிள்ளை,
தமிழ்ப் பண்டிதர்.

உ

சுக்ரநீதி.

——:(o):——

(வடநூன்மொழிபெயர்ப்பு.)

(முற்றொடர்ச்சி.)

இராஜ்யத்திற்கு எஜமானனாயிருக்குந் தன்மையென்ன, மந்திரியாயிருக்குந் தன்மையென்ன, சுகிருத்தாயிருக்குந் தன்மையென்ன, பொக்கிஷமென்ன, ராஜ்யமென்ன, அரணென்ன, ஸைந்யமென்ன ஆகிய ஏழும் அங்கமென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றினுடைய சிரஸ்தானத்தில் அரசன் இருக்கிறானென்று ஸ்மரிக்கப்படுகின்றது, மந்திரிகள் நேத்திரமென்றும், சுகிருத் செவியென்றும், முகம் பொக்கிஷமென்றும், சைந்யம் மனமென்றும், அரண் கைகளென்றும், ராஜ்யம் கால்களென்றும் ராஜ்யத்திற்கு அங்கங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசர்கள் உலகத்தில் யாதொரு குணங்களோடுகூடி விருத்தியடைகின்றார்களோ, அப்படிப்பட்ட அங்கங்களின் குணங்களைக் கிரமமாகச்சொல்லுகிறேன். கண்களின் ஆனந்தத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய சந்திரன் சமுத்திரத்தின் விருத்திக்கு எப்படியாகின்றானோ அப்படி அரசனுமிவ்வுலகத்துக்கு, விருத்திக்குக் காரணமென்று பெரியோர்களால் நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

அரசன் பிரஜைகளை நன்றாய்க் காப்பாற்றாதவனாகி விருப்பானாகில், அவன் துடுப்பு இல்லாத ஓடம் சமுத்திரத்தில் தத்தளித்தாற்போலப் பூமியில் தத்தளிப்பான்.

அவனாளுகைக்குட்பட்ட பிரஜைகள் தங்களொழுக்கத்தைக் கைவிடுகிறார்கள். அரசனும் நன்றாய் விளங்குகிறானில்லை.

நீதிவழியிலொழுகும் அரசன் தன்னையும் பிரஜைகளையும் திரிவர்க்கப்பலத்தையும் அநுபவிக்கக்கூடிய நிலைமையிலாக்கிக்கொள்கிறான். விபரீதனாகிற் கெட்டுவிடுகிறான்.

பவனன் என்ற அரசன் பூமியில் டம்பத்தினாலேயே பூமியை முதன்மையாயிருக்கும்படி அநுபவித்தான். நகுஷன் அதர்மத்தினாலேயே பாதாளத்தை யடைந்தான். அதர்மத்தினாலே வேனன் என்ற அரசன் கெட்டுவிட்டான்.

தர்மத்தினாலே பிருது என்ற அரசன் விருத்தியடைந்தான்; ஆகையால் அரசன் தர்மத்தையே முன்னிட்டு முயற்சி செய்யக்கடவன். எந்த அரசன் தர்மசிந்தையை யுடையவனாகின்றானோ அவன் தேவாம்சத்தை அடைகிறான். தர்மவிரோதியான அரசன் ராக்ஷஸாம்சத்தை யடைந்து பிரஜைகளை வருத்துபவனாக ஆகின்றான். அரசனானவன், இந்திரன், அக்நி, யமன், வருணன், சூர்யன், வாயு, சந்திரன், குபேரன் ஆகிய எட்டுப்பேர்களுடைய நித்தியமாயுள்ள அம்சங்களாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவனாகின்றான்.

ஜங்கமஸ்தாவரங்களுக்கு ஈசனாகிய அரசன் தன்னுடைய தவத்தினாலே உலகத்தைரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் சாமர்த்தியமுள்ளவனாக ஆகி இந்திரனுக்கு ஒப்பாகத் தர்மபாகத்தை யநுபவிக்கக்கூடியவனாகின்றான். அரசன் நல்லகார்யம் கெட்டகார்யம் இவைகளையறிந்து அதர்மத்தைத் தொலைத்துத் தர்மத்தைநடக்கும்படி செய்கிறான். அரசன் துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிக்கிறபடியால் எமனென்றும் பரிசுத்தனாயிருப்பதால் அக்நி என்றும், ரக்ஷிப்பதினால் இந்திரனென்றும், எல்லாப்பொருள்களினுடைய பாகத்தையும் அநுபவிக்கக்கூடியவனாக ஆகின்றான். வருணனானவன், ஜலங்களின் ரஸங்களாலே எல்லாவற்றையும் எப்படி விருத்திசெய்கின்றானோ, அதுபோலவும், சந்திரன் தன் கிரணங்களாலே எப்படிச் சந்தோஷப்படுத்துகிறானோ அதுபோலவும், அரசன் தன்னுடைய குணம் தொழில் பொருள் ஆகிய இவைகளால் உலகத்தை விருத்திசெய்கின்றான். குபேரன் தன்னிதிகளையெல்லாம் எவ்விதம் காப்பாற்றிவைத்துக்கொள்ளுகிறானோ அவ்விதமே அரசன் பொக்கிஷங்களைக்காப்பாற்றுவதில் சாமர்த்தியமுள்ளவனாக ஆகக்கடவன். சந்திரனுடைய அம்சமில்லாமல் மற்ற எல்லா அம்சங்களையும் அரசன் உடையவனாயிருந்தாலும் விளங்குகிறானில்லை. அரசன் பிதாவாகவும் மாதாவாகவும் குருவாகவும் உடன்பிறந்தவனா

கவும் உறவினனாகவும் குபேரனாகவும் எமனாகவும் ஆகின்றான். வேறு விதமாய் நினைக்கக்கூடாது.

தகப்பன் மகனைச் சிக்ஷைமுதலியனசெய்து நல்லகுணங்களை யுண்டுபண்ணி எவ்விதம் சாமர்த்தியமுள்ளவனாக ஆக்குகின்றானோ அவ்விதமே பிரஜைகளைத் தீச்செயல்களினின்றும் நீக்கி நல்லகார்யங்களில் ஒழுகும்படி செய்வதால் அரசன் தகப்பனாகின்றான். தாயானவள் மக்களின் குற்றங்களைப் பொறுத்து ரக்ஷிப்பதிலேயே யெவ்வாறு ஊக்கங்கொண்டிருப்பாளோ அவ்வாறே குற்றங்களைப் பொறுத்துப் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதால் அரசன் தாயாக ஆகிறான். குருவானவர் எவ்வாறு மாணாக்கன் விஷயத்தில் ஹிதோபதேசத்தைச்செய்து நல்ல கல்வியைப் பயிற்றுவிக்கிறாரோ அவ்வாறே ஹிதோபதேசஞ்செய்வித்து நல்ல கல்வியையும் கற்கும்படி செய்வதால் அரசன் குருவாக ஆகின்றான். உடன்பிறந்தவன் தகப்பன் பொருளில் தனக்குரியபாகத்தை எவ்வண்ணம் அடைகிறானோ அவ்வண்ணமே பிரஜைகளிடத்தினின்றும் தனக்குச் சாஸ்திரவிதியாலேற்பட்ட திறையைக்கொள்ளுவதால் அரசன் உடன்பிறந்தவனாக ஆகிறான்.

(இன்னும் வரும்.)

வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

உ

தமிழ்ச்சங்கமும் ஈழநாடும்.

முதற்சங்கமுதலாய முச்சங்கத்திலும் விளங்கிய புலவர் பல்லாயிரவர். அவர்கள் ஒருஜாதியினரும் ஒரு சமயத்தினரும் ஒருதேயத்தினரும் ஒரு தொழிலினருமல்லர். அவர்கள் பலஜாதியாளரும் பலசமயிகளும் பலதேயத்தினரும் வேறுபட்ட தொழிலினருமாயே யிருந்தாரென்பது அவர்கள் பெயரூர் முதலியவற்றால் நன்குதுணியப்படும்.

தமிழ்நாடு செந்தமிழ்நாடும் கொடுந்தமிழ்நாடுமென இருபாற் படும். அவற்றை மருவிச் சூழ்ந்துள்ள நாடுகள் பதினேழு. அவை, "சிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனந் துளுக்குடகங், கொங்கணங் கன்னடங்கொல்லந் தெலுங்கங் கலிங்கம்வங்கம், கங்கமகதங்கவுடங் கடாரங் கடுங்குசலங், தங்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்பதினேழ்புவி தாமிவையே." என்னுஞ் செய்யுளாலறியப்படும்.

அவற்றுள், சிங்களம் என்பது தென்பாண்டிபுனனாடுகளுக்கணித்தாயுள்ளது. ஈழம் என்பது சிங்களத்தின் பரியாயமும் பகுதியுமாயடங்குமென்பது இலக்கணவிளக்கம்—"செந்தமிழ்நிலஞ்சேர்" என்னுஞ் சூத்திரவுரையாற் கொள்ளப்படும். மண்டலப்பெயர்கொண்டு வழங்கும் நாடுகளுள்ளே ஈழமுமொன்றும். சேரமண்டலம் சோழமண்டலம் பாண்டிமண்டலம் ஈழமண்டலம் தொண்டைமண்டலம் எனவருதல் காண்க.

சிங்களமென்னும் பெயர் சிங்கவாகுவின் புத்திரன் ஆண்டமையால் வந்ததென்பது பொருந்தாது. சிங்கவாகுவின் புத்திரன் இலங்கைக்கு வந்தது இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞூறு வருஷங்களுக்கு முன்னராம். இற்றைக்கு ஐயாயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னுள்ள பாரதத்திலே சிங்களமென்னும் பெயர் கேட்கப்படுகின்றது. இலங்கைக்குச் சிங்களமென்னும்பெயர் அங்குள்ள கறுவாப்பட்டையால் வந்தது. சிங்களம் என்பதன்பொருள் பட்டை. சிங்களத்துவீபம்-பட்டைத்தீவு. (லக்ஷ்மன் ராமச்சந்திரவைத்தியபண்டிதர் M.A. செய்த சம்ஸ்கிருத ஆங்கில அகராதியிற் காண்க.)

சிங்களத்தீவின் வடபாகமும் கீழ்பாகமுமே பெரும்பாலும் ஈழமண்டலமென வழங்கப்பட்டது. இவ்வீழமண்டலம் இலங்கைக்கு விஜயராஜன் வந்த (543 B. C.) காலத்துக்குமுன், அஃதாவது இரண்டாயிரத்து நானூறு வருஷத்துக்குமுன்னரும் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழ்மக்கள் குடிகொண்டிருந்த நாடாம். இவ்வுண்மை விஜயராஜன் வரும்போது திருக்கேதீச்சரம் கிலமாயிருந்ததென்றும், பின்னாதனை அவன் சீரணோத்தாரணம் பண்ணுவித்தானென்றும் வரும் வைபவமாலையாற் றுணியப்படும். (Brito's Vaibava malai.)

இன்னும் பாலாவி, மாதோட்டம், மாந்தை என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள் இடப்பெயராய்ப் பண்டைக்காலந் தொட்டங்கே வழங்குதலும், தேவாரத்திலே பாலாவி, மாதோட்டம், திருக்கேதீச்சரம் திரிகோணமலை என்னும் பெயர்கள்வருதலும், பேட்டோலக்சி, பென்னட் (Bertolocci, Bennet) முதலிய ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் எழுதிய இலங்கை வரலாற்றில் "விஜயன் வருதற்குப் பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்னே தமிழர் இலங்கையிற் குடிகொண்டிருந்தார்களெனக் கூறுதலும், "ராயல் ஏஷியாடிக் சொசைட்டி" (Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch 1848. p. 73.) யாரது பத்திரிகையிலே, "ரோமர் இலங்கையிலே வர்த்தகஞ் செய்த காலத்திலே தமிழர் மாதோட்டத்தை இராசதானியாகக்கொண்டு அரசுசெய்தார்கள்" என்றும் "அவ்வரசு விசயன்காலத்துக்கும் யாழ்ப்பாடி காலத்துக்கும் மிகவும் முந்திய பழமையினையுடையது" என்றும் வருதலும், இதற்குப் பிரமாணமாம்.

இவ்வாறு இலங்கையில் அரசுகொண்டிருந்த தமிழரசர் சோழ பாண்டிமண்டலத் திராசபரம்பரையினரும் அவரோடு கலப்புடையவருமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் மாதோட்டத்திலே கட்டியிருந்த கோட்டை மிக்க வலிமையும் அழகும் அற்புதமுமுடையது. பெரு மரக்கலங்கள் மன்னார்க்கடலில் வருமாயின் அவைகளைத் தன்மாட்டிழுத்துக்கொள்ளும் காந்தப்பொறியுடையதாயிருந்ததென்பர். இத்துணைச் சிறந்தநாகரிகம் வாய்ந்த அந்நகரத்து மக்கள் தமிழ்க்கல்வியிலே பேரபிமானமும் பாண்டித்தியமுமுடையராயே விளங்கினராதல் வேண்டும். அவர்கள் காலம் முதற்சங்கமும் இடைச்சங்கமும் நடைபெற்றகாலம். அச்சங்கங்கள் நடைபெற்ற நகரங்களுமோ மிகச்சமீபத்தே எதிர்க்கரையிலேயிருந்தன.

மாதோட்டத்துப் புலவர்க்கு அக்கரையிலேயுள்ள சங்கமும், அக்கரையிலேயுள்ள புலவர்க்கு இக்கரையிலேயுள்ள இராசசபையும், பிரபுக்கள் மிகுதியும், திருக்கேதீச்சர சிவாலயமும் காதற்பொருளாமன்றோ. அதனால் அங்குள்ளார் இங்கும், இங்குள்ளார் அங்கும் போக்குவரவுடையராயிருந்தனர். தமிழ்ச்சங்கத்திலே ஆசனம்பெ

ற்று வீற்றிருத்தற்குச் சிங்காசனம்பெற்ற அரசரும் விரும்பித்தம் புலமை நாட்டினரென்றால் அக்காலத்தில் அச்சங்கப்பலகையேற்றம் போலும் பெரும்பேறும் பெரும்போகமும் வேறில்லையெனல் வேண்டும். எனவே ஈழநாட்டுப் புலவரும் அரசரும் அதனைப்பெரிதும் விரும்பினராதல்வேண்டும்.

"யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு."

இத்திருவாக்குக் கொடுந்தமிழ் நாட்டிலே புலைக்குலத்திலே பிறந்தவரும் கடைச்சங்கப்பலகையேறித் தம்மைப் பிரமதேவரது அமிசாவதாரமென நாட்டினவருமாகிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரது சுவானுபவமன்றோ. இவ்வுண்மை முந்திய சங்கத்தாருக்கு மொப்பாமன்றோ. அதனை ஈழநாட்டுமக்கள் கடைப்பிடியாதிருந்தவரல்லர். ஆகவே ஈழநாட்டுப்புலவர்களும் அரசரும் தமிழ்ச்சங்கமேறியிருந்தாராதல் வேண்டும்.

முதற்சங்கத்திலேயிருந்த முடிநாகராயர் என்பவர் ஈழநாட்டு வேந்தராதல்வேண்டும். இலங்கையிலே விஜயராஜன் காலத்துக்கு முன்னே நெடுங்கால மரசுசெய்தவர்கள் நாகராயரென்னும் பெயர் புனைந்திருந்தனர். முன்னொருகாலத்திலே இலங்கையிலே நாகர்கள் மிக்கநாகரீகமும் பராக்கிரமமுடையராயிருந்தாரென்பதும், அவர்கள் இராச்சியம் ஒருகாலத்திலே இமயம்வரைக்கும் வியாபித்திருந்ததென்பதும், நாகபட்டினம் நாகபுரம் நாகர்கோயில் முதலிய நகரப்பெயர்களால் அநுமிக்கப்படும். நாககன்னிகை வயிற்றிலே சோழராசனுக்குப் புத்திரனாய்ப்பிறந்து நாகபட்டினம்போய்த் தந்தையைக்கண்டு தொண்டைநாட்டுக்கு அரசனாய் முடிசூட்டப்பெற்றவன் ஒருவனுளனென்பது பத்துப்பாட்டிலே கூறப்படுகின்றது. அந்நாககன்னிகை இந்நாகர்குலக் கொடியாதல்வேண்டும். இந்நாகர்கள் பின்னர்க்காலத்திலே தமிழரால் அடிப்படுத்தப்பட் டரசிழந்து சுருங்கினார்கள். அவர் வழிவந்தோரே இக்காலத்திலே விந்தனையிலுள்ளவேடரென்பது அநேகர் துணிபு. (See "Sketches of Ceylon History" by P. Arunachalam, M. A. Cantab.)

இன்னும் ஈழநாட்டிலே நாகர்கோயில் என்னும் பெயரால் ஒரூருளது. யாழ்ப்பாணம் பூர்வம் சிங்களரால் நாகத்தீவு என வழங்கப்பட்டது. இதுவும் பூர்வம் நாகர்கள் இங்கிருந்தமைக்குச் சான்றாம். அரசிழந்தநாகர்கள் ஒருகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலும் விந்தனைப்பகுதியிலும் நயினார்தீவிலும் போயொதுங்கி யிருந்தாராதல் வேண்டும்.

இன்னும் கடைச்சங்கத்திலிருந்த இளநாகனாரும் இலங்கை அரசருளொருவராதல் வேண்டும். இளநாகன் என்னும் பெயருடைய அரசன் ஒருவர் கிறிஸ்தாப்தம் 38-ல் அரசுசெய்தவர். அவர்பின்னர் அரசிழந்து பாண்டிநாடுசென்று அங்கே சிறிதுகாலம்வசித்துப் பாண்டியன்கொடுத்த சேனைகொண்டு தமதரசு மீட்டவர். அவர் அங்கிருந்தகாலத்தில் இறையனாரகப் பொருளுரை கேட்டார்போலும். இறையனாரகப்பொருளுரையை ஆசிரியபரம்பரையாகப் பாடங்கேட்டாருள்ளே இளநாகருமொருவராகக் கூறப்படுவர். அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்குரைத்தாரெனக் கூறப்படுதலால் நீலகண்டனார் அவர்க்கு மாணாக்கராவர். முசிறி என ஈழநாட்டகத்துமோரூருளது. ஆதலின் நீலகண்டனாரும் ஈழநாட்டுப்புலவராதல் வேண்டும்.

இன்னும் மாந்தையிலும் மணற்றியிலும் பாண்டியர் போர்புரிந்து பெற்ற கொற்றமும் இறையனாரகப் பொருட்கோவையிற் கூறப்படுகின்றது. மாந்தையென்பது மாதோட்டத்துக்குச் சமீபத்தேயுள்ளவூர். மணற்றி என்பது யாழ்ப்பாணம். அது மணல் நாடு என்றும் மணற்றிடல் என்றும் ஒரு காலம் வழங்கப்பட்டது. அஃதொருகாலம் இலங்கையரசர் பாண்டியரோடும் சோழர்களோடும் எதிர்பொருதற்குப் போர்க்களமாகவிருந்தது. அதன்பகுதிகளுளொன்று இன்றும் களபூமி என்னும் பெயரால் வழங்கும். மாந்தையிலும் மணற்றியிலும் கிறிஸ்தாப்தத்துக்குமுன்னே (103. B. C) 103-ம் வருஷத்தில் ஒரு பெரியயுத்தம் நடந்தது. அதிலே பாண்டியர் வாலகம்பாகுவைப் புறங்கண்டு அவன்மனைவியையும் புத்தபாத்திரத்தையும் கவர்ந்துகொண்டேகியதோடு ஈழநாட்டையும் தமதடிப்படுத்திப் போயினர் என மகாவமிசங் கூறுகின்றது.

இன்னும் சிலப்பதிகாரத்துக்குரைசெய்த அடியார்க்கு நல்லாரும் ஈழநாட்டாரெனப்படுவர். அவர் குணபூஷண சிங்காரியராஜா

வுக்கு மந்திரியாயிருந்து ஈழநாட்டில் அநேக தருமாலயங்களும் வித்யாசாலைகளும் ஸ்தாபித்தவர். அவர் அமைப்பித்த திருக்குளம் இன்றுமுளது. அஃதடியார்க்குநல்லார் குளமென வழங்குகின்றது. அது வண்ணைச்சிவாலயத்துச் சந்நிதித்தெருவிலுள்ளது. அதற்கயலிலே அவர்தமது அரசன்பெயராலே அமைப்பித்தகுளம் ஆரியகுளமென இக்காலத்து வழங்குகின்றது. அவர் இருந்தமனைநிலமும் அவர்பெயராலேயே வழங்குகின்றது. அவர்காலத்திலேயே தமிழ் யாழ்ப்பாணத்திலே மிகவிருத்திபெற்றது. அவரே அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருக்கும் ஆலயமும் பூசைக்கு நிபந்தமும் யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதல் வகுத்தவர். அவ்வாலயமிருந்தவிடம் நாயன்மார்கட்டு என இன்றும் வழங்குகின்றது.

முதிரம் மாந்தை என்னும்பெயர்களையும் தம்பிக்கஞ்சிக்காடுகொண்டிருந்த ஸ்ரீசங்கபோதியினது சரித்திரத்தையும் நோக்கும்போது

"அந்தநாள் வந்திலை யருங்கவிப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தெனை யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனை மீட்டுன் வெறுமைநோய் களையே."

"வெம்புங் காலை வெதும்பி விழுஞ்சிரம்
செம்பொன் கோடி விலையெனச் சிந்தித்தான்
உம்பர்நாடு முலகினுந் தேடினும்
எம்பி போலெமக் கியாவரி னியரே."

எனக்கூறிய குமணனும் ஈழநாட்டிலுள்ளான் எனத் துணிதற் கிடமாகின்றது. ஸ்ரீ சங்கபோதியினது இயற்பெயர் குமணன்போலும். மகாவமிசத்திலே கூறப்படும் ஸ்ரீ சங்கபோதி சரித்திரமும் புறநானூற்றிலும் பிறவற்றிலும் வருங் குமணன் சரித்திரமும் காலமும்பெரிதுமொத்திருக்கின்றன.

யாழ்பாணத்திலேயுள்ள செம்பியன்பற்று, பல்லவராயன்கட்டு, தொண்டைமானாறு, பாண்டியன்றாழ்வு முதலிய இடம் பெயர்களை நோக்குமிடத்துத் தமிழ்நாட்டுவேந்தர்கள் யாழ்ப்பாணத்தொடர்புடையராயிருந்தாரென்பது நன்கு துணியப்படும்.

இன்னும் மாதோட்டத்துக்குத் தெற்கேயுள்ள குதிரைமலைமிக்க பழமையும் யவனதேசம்வரையும் பரந்த கீர்த்தியுமுடையது. அஃதொரு காலம் சிற்றரசர்க்கு இருக்கையாயுமிருந்தது. இதற்குத் தலைவராயிருந்த சிற்றரசருள்ளே எழினியும் பிட்டங்கொற்றனும் புறநானூற்றிற் பாடப்பட்டோர்.

இங்ஙனம் வருமேதுக்களால் தமிழ்ச்சங்கப் புலவருள்ளே ஒருசிலர் ஈழநாட்டுப்புலவராதல் வேண்டும் எனவும், தமிழ்ச்சங்கப்புலவராற் பாடப்பட்டாருள்ளும் ஒரு சிலர் ஈழநாட்டாராதல் வேண்டுமெனவும் அவரே ஈழநாட்டிலே முதலில் தமிழ்வளர்த்தாராதல்வேண்டுமெனவும் அநுமிக்க இடமாகின்றது.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

உ

சிவமயம்.

முத்தமிடலின் வரலாறு.

HISTORY OF KISSING.

——o()o——

எச்சில், தீட்டு, அநாசாரம், முதலியவற்றை முழுவதும் தமக்காகாதென்று வெறுத்து, ஆசாரதர்மமே ப்ரதமமாகக்கொண்டிருக்கும் இப்பாரதகண்டத்தில், ப்ரம்ம, க்ஷத்ரிய, வைசியர் என்னும் இருபிறப்பாளரிலுங்கூட தொன்றுதொட்டு, எச்சலிட்டு முத்தமிடும் வழக்கம், அநுஷ்டானத்திலிருப்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாகவும், புஸ்தகப்பிரமாணங்கள் மூலமாகவும் நாம்நன்கு அறிவோம். கடலிற்சிப்பிகளிலும், மழை, மதி, கரி, சங்கம், கரும்பு முதலிய இருபது இடங்களிலும் அகப்படக்கூடிய விலையேறப்பெற்ற முத்தங்களைக்காட்டிலும், நம்மவர் இம்முத்தமிடலை அதிகம் விலையுள்ளதெனவே கருதுகின்றனர் போலும். இம்முத்தமிடும் வழக்கம் ஜப்பான்தேசத்திலும், மற்று

முள்ள பல கீழ்நாடுகளிலும் இன்னதென்று அறியப்படாத தன்மையிலும், இதனவசியம் குழந்தைகள் வளர்ப்பதில் இன்றியமையாததென்று இவர்களுக்குத் தோன்றாமற்போயினும் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா முதலிய எண்ணிறந்த தேசங்களின் நாலா மூலைகளிலும் இவ்வழக்கம் பிரபலமாய்க் கையாளப்பட்டு வருகிறதெனத் தெரியவருகிறது. பூலோகவிஷயங்களை தீக்ஷண்யமாய்ப் பரிசோதித்தறிவதிலேயே காலங்கழியாநிற்கும், மேனாட்டு நிபுணர்கள் பல்லோர் இம்முத்தமிடலின் வரலாற்றிலும் தம் கவனத்தைச்சிறிது செலுத்தமறந்தாரிலர். குசாக்ரபுத்தியுள்ள மேனாட்டு வித்வானொருவர் இம்முத்தமிடும் வாடிக்கை, பூர்வத்தில், மனிதர்கள் மாம்ஸபக்ஷணிகளாய் (Cannibals) இருந்தகாலத்தில், புருஷன் தான் ஸ்திரீயொருத்தியினிடம் கொண்ட விசேஷப்பிரியத்தை அவளுக்குச்செவ்வனே தெரிவிப்பதற்காக தன்னுடைய பற்களினால் அவள் உதடுகளிலும், கதுப்புகளிலும் (Cheeks) கடித்து, அவளை ரஸமுள்ள மாம்பழம்போல் விழுங்கவேண்டுமென்ற தன்னுடைய அவாவைக்காட்டும் அவ்வாடிக்கையிலிருந்து மாறி நாகரீகத்தினால் உண்டான அநுஷ்டானமே இம்முத்தமிடுதல் எனக் கூறுகின்றார். மற்றும் பிரக்யாதியுள்ள ஒருவர், தென் அமெரிக்காவின் தென்பாகத்திலுள்ள டெரெடெல் பியூயகோவில், (Tierradel Faego in South America) இது நாள்காறும் நடந்து வருகிற ஒருபிராசீன வழக்கத்தினின்று குழந்தைகளை முத்தமிடல் ஜனித்ததென்று ஆதாரங்காட்டி வரைகிறார். அந்நாட்டில் தண்ணீரெடுத்தருந்தும் கோப்பைகளும், கிண்ணங்களும், பாத்திரங்களும் இன்றும் உபயோகியாமலே, குழந்தைகளைப்பெற்ற தாய்மார்கள், ஆடுமாடுகளாகிய சதுஷ்பாதங்களேபோல், தண்ணீரகப்படக்கூடிய ஆற்றோரங்களிலும், நீர்நிலைகளிலும் சென்று தம்வாய்நிறையத் தண்ணீர் உறிஞ்சி, தம்தம்குழந்தைகளின் வாயிற்புகட்டித் தாஹசாந்திசெய்வது இன்றும் வழக்கமாயிருந்து வருவதைக்காணலாம். மாநுஷீகத்தின் இந்தப்பழைய வழக்க வாஸனையைக் கொண்டே இன்றும் இம் முத்தமிடல் அநுஷ்டானத்தில் நிலைநின்று நீங்காதாகின்றது என்றும் அவர் கூறுகிறார். ஓர் ஆண்புறா தன் பேடையினிடத்துண்டாய அன்பின் மிகுதிபற்றி மூக்குடன் மூக்குச்சேர்த்து உராய்ந்து கொண்டிருந்ததைப்பார்த்த தலைவனும் தலைவியும் அவ்வாறே

தம்முடைய உதட்டுடன் உதட்டை அன்புறச்சேர்த்துவைத்துக்கொண்டனர் என்னும்விஷயம் இங்குஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுதல்தகும். பக்தி, விசுவாஸம், மரியாதை, முதலியவைகளைக் காட்டுமறிகுறியாகப்பழையகாலத்திய யூதர்களில்(Tews)இம்முத்தம்கொடுக்கும் வாடிக்கையிலிருந்து அவர்களிடத்திலிருந்து கிறிஸ்தவமதத்தினை யநுஸரிக்கும் மேனாட்டாருக்குப் போனதாகவும், இன்றைக்கும் க்ரீக்சர்ச் (Greek church) என்னும் வகுப்பினராகிய கிறிஸ்தவர்கள் இக்காலத்தும் ஈஸ்டர்கிஸ் (Easter kiss) என்ற மதஸம்பந்தமான கோட்பாட்டை அநுஷ்டானத்திற் கொண்டுவந்திருக்கிறார்களென்றும் நன்றாய் விளங்குகிறது. அராபிய பாரஸீக கிரந்தங்களினின்று இவ்வழக்கம் அவ்வத்தேசங்களில் பிராசீனமேயென்று தெரியவருகின்றது. மகம்மது தீர்க்கதரிசியின் (Mahomed the Prophet.) ஸந்ததியாராகிய ஸயட்ஸுகளும் (Sayyids) தம்மதஸ்தர்களில் ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பர மரியாதையைக் காட்டுவதற்காக ஒருவருக்கொருவர் கரங்களை முத்தமிட்டுக்கொள்ளுகின்றனர். நாம் முன்னேகூறியவாறு நம் பரதகண்டத்தில், தமிழ், ஸம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் முதலான பதினெண் பாஷையிலுள்ள செய்யுள்பிரபந்தங்களில் இம்முத்தமிடுதலைப்பற்றி ஏராளமான உதாரணங்கள் காணப்படுகின்றன. இம்முத்தமளித்தலைப்பற்றிப் பிள்ளைத்தமிழ் முதலான சிறுக்ரந்தங்களிலும், மஹாபாரதம், இராமாயணம் முதலான இதிஹாஸங்களிலும் எண்ணிறந்த பாக்கள் காணக்கிடைத்தபோதிலும், நாம் முத்தங்கொடுத்தற்கு ஸஹஜமாயுள்ள இரண்டொரு ஸந்தர்ப்பங்களுக்கறிகுறியாக இரண்டொரு பாக்களையும் அவற்றினடிகளையும் ஈண்டு வரையத்துணிவேம்.

"வள்ளியானிகழ்ந்திடு மதுரநல்லிதழ்த்
தள்ளநங்குறிகளைத் தான்மறைக்கிய
தெள்ளமிழ்துறழ்மொழித்தேவசேனைமுன்
கிள்ளையொன்றேந்தினன்சீர்த்திபாடுவோம்."

"..தளவம்,
போன்முளைத்தமுறுவற்செங்கனிவாய்முத்தந்தருகமுத்தமே."

"..
முருகுவிரியுநறுங்களபமுலையாய்முத்தந்தருகவே."

" ....
முனிவர்களமார்கள்வந்தடிதாழ்பவள்முத்தமளித்தருளே"

" ....
செங்கழுநீர்மதக்களிறுகனிவாயின்முத்தமருளே."

" ....
முத்துநிறைத்தகனிவாயான்முத்தந்தருகமுத்தமே."

" ....
மூங்கிலளித்தமுத்தமருள்முத்தேமுத்தந்தருகவே."

" ....
மொய்வானறுமீனுவந்தளித்தமுத்தேமுத்தந்தருகவே."

" ....
முதிருஞ்சுவையமுதொழுகுந்துவரிதழ்முத்தமளித்தருளே."

ஆனால் நம்மதஸ்தர்களுள் எங்கேயாயினும் குருபக்தி மர்யாதையைக்காட்டுவான்வேண்டி சிஷ்யகோடிகளாகிலும் பிறராகிலும் முத்தமிடும் வழக்கம் கொண்டிருக்கிறார்களென நாம் அறியக்கூடவில்லை. இம்மாதிரியான குருபக்தி மர்யாதையை நம்மவர் எதிர்கொள்ளல், நமஸ்கரித்தல், அர்க்கயபாத்யாசமனீயங்கள் கொடுத்துபசரித்தல் முதலியவற்றினாற் செய்வதை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். குசேலருக்குக் கிருஷ்ணபகவான் இம்மர்யாதைகளைச் செய்துபசரித்ததாக நாம் பாகவதக்ரந்த பூர்வமாய் அறிகிறோம். மேனாட்டு நாகரீகர்கள் காலைத்தொட்டு முத்தமிடுதல் (Kissing the feet) இந்தியாவில் அநுஷ்டிக்கப்படுவதொரு வழக்கமென்று சொல்லினும், விச்வாசத்தைக் காட்டுவதற்கு, காலினை எச்சலிட்டு முத்தமிடுவதை நாம் கேட்டதுமில்லை; கண்டதுமில்லை.

மேனாட்டு மேதாவிகள் நாம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிற இரண்டொரு ப்ராசீன வாடிக்கைகளிலிருந்து முத்தமிடுதல் ஜனித்திருக்கலாமோவென்ற காரணத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பரிபூர்ணமாய் புத்தியையும் இவ்விஷயத்திற் செலவழித்துத் தங்களால் முடிவானதொன்று இவ்விஷயத்திற் சொல்லமுடியாதென்று தீர்மானித்துவிட்டார்கள். பூர்வகாலத்தில் ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் தலை

வலிக்கோருமருந்து அழகியமாதர்திலகமொன்றை முத்தமிடல் என்று ஆங்கு அகப்படக்கூடிய பழைய ஔஷத சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது! தலைவலியினின்றும் கஷ்டப்படும் மானுஷீகத்தைக் கண்டு பரிதபித்து இவ்வைத்யத்தைப் புனர்ஸ்தாபனம் ஏன் எவராவது செய்யலாகாது? இம்மருந்தின் விசேஷ குணத்தைப்பற்றி நாம் ஸந்தேகிக்கவேண்டுமோ? இந்த ஔஷதப்ரயோகத்தின் மஹிமை பயன் முதலாயவற்றை உலகம் முழுவதும் அறியுமானால் தலைவலியிலிருந்து வருந்துபவர்களுடைய சங்க்யை அதிகமாகுமென்பதில் ஐயமேயில்லை. இவ்வியாதியினால் வருந்துபவர்களுக்கேற்றபடி அழகிய மருந்தகப்படுவதுதான் கஷ்டஸாத்யமாகும்.

ப்ரியத்தை முத்தமிட்டுக் காட்டுமிவ்வாடிக்கை நம்மை விட்டகலாத பேய்போற் பிடித்திருந்ததாயினும், எல்லா நாட்டிலும் இவ்வாடிக்கையை வெறுக்கும் புத்திமான்களைக் காண்கிறோம். நாளடைவில் இம்முத்தமிடும் வாடிக்கையே மனுஷஸமூகத்தினின்றும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக நீங்கிவருமாயின், அவ்வனுஷ்டானத்திற்குப் பிரதியாக எது ஏற்படக்கூடியதோ என்று மேனாட்டுப்புத்திமான்களிலொருவர் ஆலோசனைக்கடலிலாழ்கிறார். கை குலுக்கலும் (Hand Shake) வணங்குதலும் (Bowing) பூரணப்ரியத்தைக் காட்டக்கூடியவல்லவே என்றும் விசாரப்படுகிறார். ஈஜிப்டில் (Egypt) அனுஷ்டானத்திலிருக்கிற வழக்கத்தை யேற்றுக்கொள்ளலாமோ வென்றும் ஸந்தேஹிக்கிறார். அவ்வாடிக்கை தன்கையைத் தானே முத்தமிட்டு, பிறகு அக்கரத்தினைச் சிரத்தினில் ப்ரியத்திற்கறிகுறியாகச் சூட்டிக்கொள்ளுதலேதான், முத்தமிடுதலை யொழித்தும் எச்சலாக்கும் இவ்வாசாரம் அநாசாரமாயிருக்கிறதே! அபிஸீனியாவில் (Abyssinia) மண்டிபோட்டுட்கார்ந்து பூமியை முத்தமிட்டு அவர்களுள் உள்ள அத்யந்த விச்வாஸத்தையும் அன்பையுங்காட்டுகின்றார்கள். இன்னும் டாக்டர் நைரப் (Nyrop) முத்தமிடும் வழக்கத்தைத் தள்ளினால், அதற்குப்ரதியாகப் பின்னால் சொல்லப்படும் வழக்கங்களிலொன்றை நம்மனோபீஷ்டப்படி அனுஷ்டிக்கலாமென்று கூறுகிறார். பரஸ்பரம் கையொடு கைதட்டல், தோளோடுதோள் தொட்டிடித்தல், காதொடு காதுறைத்தல் முதலாய பலவேறுவகைப்பட்ட மூலை

களிலுள்ள பல்வேறு வகைத்தான விசித்ரமான தேசாசாரங்களி லொன்றை அங்கீகரிக்கச்சொல்லுகிறா. முத்தமிடும் அவச்யத் தையும், அனுஷ்டானத்தையும் பாராட்டாத தேசங்கள் பல இப்பூ மண்டலத்திலிருப்பதினால், மாநுஷீகத்திற்கு இம்முத்தமிடல் அத் யாவச்யமானதல்லவென்றும் அஃது அறவே நம்மினின்றும் நீக்கப் படுவதற்கு முகாந்திரங்கள் பலவுள்ளனவென்றுங் கூறுகிறார், உலகத் தில் இவ்வாடிக்கை பற்பல தேசங்களில் இல்லை என்னும் விஷயம் அனேகருக்கு இன்னறையவரையில் தெரியாமலிருக்கலாம். மாடகாஸ் கர் (Madagascar) பாலினீஷ்யா (Polynesia) என்னுமிடங்களி லும், நீகிரோ ஜாதியினரில் பலபேர்களுள்ளும், இன்னும் மற்றவிடங் களிலும் முத்தமிடுதல் இன்னதென்று தெரியாது. ஆப்பிரிகா நீகி ரோஸ்திரீயைத்தான் முத்தமிட்டவுடன் அதனைப்ரியத்தினால் செய் கிற கார்யமென்றறியாது அவள் பயந்து கதறினாள் என்று ரீட் என்ற (Mr. Read, a Traveller) யாத்ரீகர் ஒருவர் கூறுகிறார் பின்லாண்டு (Finland) தேசத்து ஸ்திரீயொருத்தி, ஸ்திரீபுருஷர் ப்ரியத்தினால் முத்தமிடும் விஷயத்தைக் கேட்டபொழுது "என் புருஷன் இவ் வாறுசெய்ய எண்ணினால், அவனுடைய காதினை ஒரு வாரம் வரை யில் நோகும்படியாகக் கையினால் பிசைந்து கிள்ளிவிடுவேன்." என்று கூறினளாம் ஆறுமாதம் பகலும் ஆறுமாதம் இராத்திரியுமாய், பனி யால் ஸதாஸர்வகாலமும் மூடப்பட்டு மஹாமேருவென்றும், ஹிந்து பௌராணிகளால் சோல்லப்பட்ட உத்தரமஹாஸமுத்ரத்திலிருக்கும் (Arctic Ocean) க்ரீன்லாண்டிலும் (Green land) நம் இந்தியாவிற் குத் தென்கீழ் பாரிசத்திலுள்ள மலேயாவிலும் (Malaya) இன்னும் பிறஜாதியார்களிலும் ரோஜாமுத்தம் (Rose Salute) என்னும் வழக் கம் ஸஹஜமாயிருந்து வருகிறது. டார்வின் (Mr. Darwin) என்ப வர் பின்வருமாறு ரோஜாமுத்தம் அல்லது மலேயா முத்தத்தைப் பற்றி விவரிக்கிறார். ஸ்திரீகள் தம்மேல் நோக்கிப் பார்த்த முகங்க ளுடனுட்கார அத்தேசத்துப் புருஷர்கள் பக்கத்தில் நின்று அவர் கள் பாரிசத்தில் சாய்ந்து தங்களது மூக்கினுச்சியை அவர்கள் மூக்கு களுக்குக்குறுக்கேவைத்து சற்றுநேரம் ஹூங்காரசப்தத்துடன் தேய்த்து ஆநந்திக்கிறார்கள்.

ஸூர்யோதய பூமியென்றழைக்கப்படுகிற ஜப்பான் தேசத்திலும் மேனாட்டு நாகரீகம் பரிபூர்ணமாய் தங்களுக்குவந்துள்ளதென்று தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளும் அந்நாட்டினரும் முத்தமிடும் வாடிக்கை இன்றுங்கிடையாதென்று மிகவும் திருப்தியுடன் நோக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. அத்யந்த பிரியத்தினைத்தன் குழந்தைகளிடத்துப் பாராட்டும் ஜப்பானியத்தாயும், தன் குழந்தையை ஒரு பொழுதேனும் முத்தமிடுவதில்லை யென்பதற்கு நல்ல ஆதாரமிருக்கின்றது. ஆனால் அதற்குப்பதிலாக ஜப்பானியத்தாய் தன்குழந்தையின் சிறிய கன்னங்களைத் தன் கன்னத்தோடுசேர்த்து அழுத்தி கூவென்றபுறாச் சப்தத்துடன் மெதுவாகச் சப்தம் செய்கிறாள். காதரின் சால்டிஸ் (Katharine chaldis) என்னும் ஐரோப்பியமாது தன்னுடைய ஜப்பானிய அநுபோஹங்களைச் சொல்லிவருங்கால், தான் பால்யமுதற்கொண்டு அத்தேசத்திலிருந்ததாகவும், தாய் குழந்தையை முத்தமிடக்காணாது அந்நியர்களினெதிரில் அம்மாதிரியாகச்செய்ய ஸங்கோஜத்தினால் என்று யூகித்து அநேகதடவை ஒளிந்துபார்த்துக் கடைசியில் அத்தேசத்தில் குழந்தைகளை முத்தமிடுவதே கிடையாதென்பது தெரிந்துகொண்டு, தாய்க்கு முத்தமிட்டுச் சீராட்டிச்சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கருதி, தாயின் கையிலுள்ள குழந்தைக்கு முத்தமிட்டுத் தாய்க்குக்காட்ட, அதற்கு அந்தக்குழந்தை பயந்து வீறிட்டுக்கதறியதும், தாய் அதிசயித்து மயங்கிநின்றதும், தான் என்றைக்கும் மறக்கமுடியாதென்றும், அன்றுதொட்டு மறுபடியும், குழந்தையைச் சீராட்டிப் பாராட்ட ஜப்பானிய ஸ்திரீகளுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கதான் முயல்வதே இல்லையென்று தீர்மானித்ததாக வேடிக்கையாகச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயா,

தமிழ்ப் பண்டிதர்.

508

விவசாயக்குறிப்புக்கள்.

நெல்லிக்குப்பத்துக்கடுத்த பாலூர் விவசாயப் பண்ணையிற்செய்யும் பயிர்களைப் பார்ப்பதற்குரிய காலங்களாவன.

செப்டம்பர் 1-20 தேதிவரை, புன்செய்நிலங்களில்,

(1.) பலவிதக்கதிர் தானியப்பயிர்களுடன் மணிலாக்கொட்டை (நிலக்கடலை) கலந்துசெய்யும் பரிசோதனைப்பயிர்களும்.

(2.) நஞ்சையில் பசுந்தழைக்காக விதையெடுக்கவேண்டிப் புன்செயில் பயிராகும் பசுந்தழைப்பயிர்களும்.

(3.) பல மணிலாக்கொட்டை வகைகளும்.

(4.) நன்செயில் ஒற்றை அலகு நட புன்செயில் தெளிவாக விட்டிருக்கும் நெல்நாற்றங்கால்களும் பார்வையிடலாம்.

நன்செயில்,

மத்தியமாகாணத்திய அநேகவித முதற்போகத்துக்குரிய நெல் தினிசுப் பயிர்களும்.

பசுந்தழை எருவிட்ட பூமியில் செழிப்பாய் நெற்பயிர் வளர்ந்திருப்பதையும் பார்க்கலாம்.

கரும்புப்பயிர் செய்பவர்கள் அநேக கரும்புதினிசுகள் பயிராயிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

நன்செயில் பசுந்தழைக்கென்று பயிராகிவரும் சில பசுந்தழை எருத்தினிசுகளும் பார்க்கத்தக்கவை.

ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதங்களில்,

ஒற்றை அலகு நட்டுப்பயிராகிக் கதிரிலிருக்கும் அநேகவித சம்பா நெல் தினிசுகள் பார்க்கத் தகுந்தவை.

அப்பொழுது நன்றாய் வளர்ந்த கரும்பையும் பார்க்கலாம்.

இறைப்புப்பூமியிற் பயிராகும் பரிசோதனைப் பருத்தி வகைகளும் பார்க்கலாம்.

தென்னார்க்காடு ஜில்லாவிற்கு கம்போடியா பருத்தி மிக சிலாக்கியமானதும் லாபகரமானதுமாகக் காணப்படுகிறது.

மே, ஜூன் மாதங்களில்.

நன்செய்கிலமுள்ள தாலூகா தாசில்தார்கள் வந்துபார்த்தால் நன்செய்ப் பூமிகளில் பசுந்தழை எருவகைகள் சாகுபடி அவர்களது மனதைக் கவரும்.

நெல்லிக்குப்பத்துக்கடுத்த பாலூர் விவசாயப்பண்ணை மானேஜருக்கு முன்னமே தெரிவித்தாற் பண்ணைக்கு ஒரு மைலிலிருக்கும் பாலூரில் தங்குமிடத்திற்கும் ரயில்மார்க்கமாய் வரப்பட்டவர்களுக்கும் நெல்லிக்குப்பத்திலிருந்து விவசாயப்பண்ணைக்கு வரவண்டி முதலானவைகளும் ஏற்பாடு செய்யப்படும்.

(Sd.) H. C. SAMPSON,
Dy. Director of Agricultural.

௨

சங்கீதசாஸ்திரம்.

—:(×):—

சங்கீத சாஸ்திரம், வேதப் பிரவசன காலமுதல் தற்காலம்வரையில், நம்மவர் உடைத்தாயிருந்த விதத்தைத் தெரிந்துகொள்வது நலமாதலால், அவ்விஷயத்தைச் சுருக்கமாய் இங்கெடுத்துக் கூறுவோம்.

நமது முன்னோர்களான ரிஷிகள் ஆதிகாலத்தில் வேதகீதங்களை இசைப்படுத்திப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்றும், ருக்வேதத்தில் அர்ச்சினோகாயந்தி, கந்தினோகாயந்தி, ஸாமினோகாயந்தி என்று அர்

க்க, காத, ஸாமதேவதைகள் பாடுவதாக அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பின்னல் பாணினி முதலான வித்தியா சாரியர்களாலும் சாஸ்திரமுறைகள் கிரந்தங்களில் எழுதப்பட்டு வந்தன. அர்க்கமுறையாவது-ஒரு சுவரத்தை ஆதாரமாக வுடையது. காதிக முறைக்கு இரண்டு சுவரமும், ஸாமிக முறைக்குமூன்று சுவரமும் ஆதாரமாயுள்ளன. பிறகுநான்கு சுவரத்தை அனுசரித்திருக்கிற சுவராந்தரம் என்று மற்ருெருமுறை இதனுடன் சேர்க்கப்பட்டது. ரிஷிகளா லனுசரிக்கப்பட்ட முறைக்கும், ஆசாரியர்கள் அனுசரித்த முறைக்கும் முக்கியமான வித்தியாசமுண்டாயிருந்தது. பாணினியானவர்-தாம் செய்த வியாகரண சூத்திரங்களில் உதாத்த, அநுதாத்த, சுவரிதமென்று மூன்று சுவரங்கள் எடுத்திருந்தபோதிலும், சிக்ஷை என்கிற கிரந்தத்தில் மூன்று சுவரங்களாலான முறைக்கும் சப்த சுவரங்களாலான முறைக்கும் சம்பந்தம் அடியில் வறுமாறு காட்டியிருக்கின்றனர். அதாவது-உதாத்தத்தில் நி, கா என்கிற இரண்டு சுவரங்கள் சேர்ந்தனவென்றும், அநுதாத்தத்தில் ரி, தா என்கிற இரண்டு சுவரங்கள் கூடினவென்றும், சுவரிதத்தில் ஸா, மா, பா என்கிற மூன்று சுவரங்கள் சேர்ந்தன வென்றும் அவர் சொல்லுகிறூர்.

ஷட்ஜசுவரத்தின் குறிப்பு ஸா என்றும் ரிஷபசுவரத்தின் குறிப்பு ரீ என்றும், காந்தாரசுவரத்தின் குறிப்பு கா என்றும், மத்தியமசுவரத்தின் குறிப்பு மா என்றும், பஞ்சமசுவரத்தின் குறிப்பு பா என்றும் தைவத சுவரத்தின் குறிப்பு தா என்றும், நிஷாதசுவரத்தின் குறிப்பு நி என்றும், காட்டுகிறது. இவ்விதமான சப்த சுவரங்களில் ஷட்ஜசுவரம் நாதமாத்திரையாக வைத்துக்கொள்ளப் பட்டது ஏனெனில், மற்ற ஆறு சுவரங்களும் அதினின்று புறப்பட்டு அதன் மாத்திரையை உயர்த்தி நீட்டுவதால் உண்டாகின்றன. நிஷாதமும் காந்தாரமும் சேர்ந்து ஒன்ருய் உதாத்தமென்றும், ரிஷபம்-தைவதம் இரண்டும் சேர்ந்து அநுதாத்தமென்றும், ஷட்ஜ பஞ்சமங்கள் கூடி ஸ்வரிதமென்றும் எண்ணவேண்டியது. மத்தியமமானது பஞ்சமத்துடன் கலக்கிறதுமன்றி எல்லாச்சுவரங்களுடனுங் கலக்கிறபடியால் அது தனியாயிராமல் அவற்றுடன் கூடினதாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இதினுல் அர்ச்சிக, காதிக, ஸாமிக கீதங்கள் மூன்று சுவர

511

ங்களால் பாடப்பட்டன வென்றும் இம்மூன்றும் பிற்காலத்திய சப்த சுவரங்களின்கலப்பென்றும் கொள்ளவேண்டியது. இவ்வாறு பாணினி முதலான ஆசாரியர்கள் காலத்தில் ஸாமமுறையை அனுசரித்து சப்த சுவரங்களாற் பாடப்பட்ட சங்கீதம் நான்கு பாகமுடையது. அதாவது—பிரஸ்தாவம், உத்கீதம், பிரதிஹாரம், நிதானமாகும். தற்காலத்திய துருவபதமுறையும் அஸதாயி, அந்தரம், ஸஞ்சாரம், அபோகம் என்று நான்கு பிரிவுகளுள்ளது. இதனால் இவ்விரண்டு முறையு மொன்றென்றும் பின்சொன்ன முறைக்கு ஆதிகர்த்தாவாகிய தனசேனன் வேத முறையை நன்றாய் அறிந்தவரென்றும் தோன்றுகிறது. துருவபதமுறை ஏற்படுவதற்குமுன் சங்கீதசாஸ்திரமடைந்த மேற்சொன்ன நானாவிதப் படிகளெல்லா மொருங்கு கூடியதைத்தான் சம்ஸ்கிருத கிரந்தகர்த்தர்கள் "மார்க்கம்" என்கிற முறையென்று வகுத்திருக்கிறார்கள். சம்ஸ்கிருத கிரந்த கர்த்தர்கள் இச்சாஸ்திரத்தின் அபிவிருத்தி காலத்தில் ஏற்படுத்தி வகுத்திருக்கிற முறைகளைப் படிப்படியாய் அறியவேண்டியது அவசியமானது. ஆனால் எண்ணிறந்த கிரந்தங்கள் இச்சாஸ்திர சம்பந்தமாய் ஏற்பட்டிருந்தனவென்றும், இந்நூலின் ஒழுங்கு தக்கமுறையுடன் உண்டானதென்றும், இந்து தேசத்தில் தற்காலத்தில் கிடைத்த கிரந்தங்களின் பிரதம பாகத்திற் கூறியிருப்பதால் தெரியவருகிறது. மேற்சொன்ன பெயர்களையும் கிரந்தங்களையும் தவிர மற்றப்படி அவர்களின் சரித்திரம் சிறிதேனும் தெரியாது. கிரந்த கர்த்தர்களின் பெயர்களில் முக்கியமானவை அடியில் வருமாறு காட்டப்பட்டன:—

சதாசிவன், சிவன், பிரம்மா, பரதன், காசியபர், மதங்கன், பார்ஷ்டிகன், துர்க்கை, சக்தி, சார்த்தூலன், கோஹலன், விசாகிலன், தந்திலன், கம்பலன், அச்வதரன், வாயு, விசுவாவசு, ரம்பை, அர்ச்சுனன், நாரதன், தும்புரு, ஆஞ்சநேயன் (ஹநுமான்), மாத்ருகுப்தன், வருணன், நந்திகேசுரர், சுவாதிர்க்கணன், தேவராஜன், க்ஷேத்திரஜன், ராஹலன், துர்ஜயபூபாலன், போஜன் என்கிற பூவல்லபன், மரமந்தி, சோமேசன்.

மேற்சொன்னவர்களால் செய்யப்பட்ட கிரந்தங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்து அவற்றிற்கு வியாக்கியான முதலானவைகள் செய்து விள

க்கினவர்கள் - லோல்லடன், உதபடன், சங்குகன், பத்திராபிநவகுப்தன், கீர்த்திதரன், ஹா ஹா, ஹூ ஹூ, இராவணன், வாணாசுரன் பெண்ணாகிய உஷை, ஆதிசேஷன் முதலானவர்களாம். சார்ங்க தேவனாற் செய்யப்பட்ட சங்கீதரத்னாகரம் என்கிற கிரந்தந்தான் இப்போது சங்கீத சாஸ்திர விசாரஞ்செய்கிற வித்தியார்த்திக்கு மிக முக்கியமானது. இச்சாஸ்திர விஷயமாய் இந்த தேசத்தில் அகப்படும் கிரந்தங்கள் பலவற்றிற்கும் இதுவே ஆதாரமானது. இந்த புராதன கிரந்தத்தில்தான் மேற்சொன்ன பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. பிற்பட்ட கிரந்தங்கள் எல்லாம் ரத்னாகரத்தைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டதும் அல்லது அதன் சங்கிரகமுமா யிருக்கின்றனவேயன்றி வேறன்று.

சமஸ்கிருத கிரந்தகர்த்தர்கள் எல்லாரும்-சங்கீதம் மூன்றுபாகுபாடுடையதென்பதில் ஒரேவித அபிப்பிராயங்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவையாவன:—1-வது கீதம் அல்லது வாயினாற்பாடுவது. 2-வது வாத்தியம் அல்லது ஆயுதங்களால் நாதம் எழுப்புவது. 3-வது நிருத்தனம் அல்லது இசைக்குத்தக்கபடி நடனஞ்செய்வது. அவற்றின் தன்மையையும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள சார்பையும் யோசித்தேதான் இவ்வரிசைக்கிரமமு மேற்பட்டதாகவிருக்கிறது. இம்மூன்று பாகுபாடுடைய நூல்-மார்க்கம் என்றும், தேசி என்றும் இரண்டு முறைப்பாடுள்ளதாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் "மார்க்க" முறை பிரதமத்தில் பிரமாவினால் அப்பியசிக்கப்பட்டு பரதனுக்கு உபதேசம்பண்ணப்பட்டது. பிறகு பரதர் தாம் அப்பியசித்ததைக் கந்திருவர்களைக்கொண்டு ருத்திரனுக்கு முன்னே பிரகாசிப்பித்தார். இதுதான் ரிஷிகளாலும் கந்திருவர்களாலும் முதல் முதல் ஏற்பட்டு வரன்முறையாய் ஆரியர்களிடத்தில் வழங்குகிற முறை. இவ்வாறு "மார்க்க" முறையின் ஆரம்பமும் சரித்திரமும் சொன்னபடியால் "தேசி" முறை என்பது இப்படிப்பட்டதென விசாரிக்கப்புகுவது அத்தியாவசியமானதெனத் தோன்றுகிறது. இந்த முறை நானா தேசங்களிலுள்ள நானா வர்ணத்தாரும் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்றபடி செவிக்கு இனிப்பாய் பலருக்கும் சுகமுண்டாகும்படி ஏற்படுத்திக்கொண்டது. இது இடத்தைப் பொருந்தினதான

படியால் அங்கங்குள்ள ஜனங்களின் நடக்கைக்கும், வழக்கங்களுக்கும், ஆசாரங்களுக்கும், உல்லாசத்துக்கும், ஒத்து அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி கர்ணனந்தம் விளைவிப்பது. மார்க்கமுறை சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களில் விவரித்துக்காட்டி யெழுதப்பட்டிருந்தபோதிலும், அப்பியாசமின்மையாலும் ராச்சியாதரணை குன்றினதாலும், மற்றுமுள்ள அனேகமாறுதல்களினாலும், பெரிதும வழக்கத்தினின்று நீங்கிவிட்டதென்றே சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்து தேசத்தில் தற்காலத்திலே வழங்குகிறமுறை தேசியந்தான். மார்க்கமுறை "நிபத்தம்" என்றும் "அநிபத்தம்" என்றும் இரண்டுவிதமானது. நிபத்தமானது-கீதம், வர்ணம் என்று ஏற்பட்டுப் பெரியவர்களாலே குறிக்கப்பட்ட மெட்டுக்குட்பட்டுப் பாடுவது. அநிபத்தமாவது-கீதவர்ணங்களைத் தொடர்ந்து மனதுக்குச் சுகமானபடி ஏற்படுத்திப்பாடுவது.

தேசிமுறை முதல்முதல் புத்தசமயத்துப் பாடகர்களால் உண்டாக்கப்பட்டு ஹிந்துஸ்தானிபாஷை பேசும் துருஷ்கர்களால் விசேஷ விருத்திக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. ஹிந்துக்கள் ஏற்படுத்திய துருவபத முறையிலிருந்தெடுத்து துருஷ்கர்கள் "கியால்" என்று ஒருவிதமும் அதினின்று "டப்பா" என்னும் விதமும் உண்டாக்கினார்கள். இதுதவிர தென் இந்தியாவில் "கர்நாடகம்" என்று மேற்சொன்னவற்றிற்கு வேறான மற்றொருபாகம் சங்கீத சாஸ்திரத்தில் பிரிவுபட்டிருக்கிறது. ஆலாபனை செய்வதில் ஹிந்துஸ்தானிமுறையில் வழக்கத்திலுள்ளவைகள்.—துருவபதம், தில்லானா, சுரவர்த்தனம், கியால், டப்பா, தம்பாரி, கஜஜல், ஹோரி, ரிக்தா, தாதிரா, சத்திரநாக், லாவணி என்பவைகள். கர்நாடகத்தில் வழங்குகிறவை பல்லவி, கீர்த்தனை, பதம், தானவர்ணம், சவுக்கவர்ணம் ஜாவளி, கீதை, ராகமாலிகை என்பவையாம்.

நமது தேசத்தில் ஆதிகாலம் முதற்கொண்டே வாத்தியங்களைக் கொண்டு இசை மீட்டுவது வழக்கமாயிருந்தது. யாகஞ்செய்யுங் காலங்களில் இரண்டு பிராமணர்கள் வீணையை மீட்டியும் ஒருவர் வாயினாற் பாடிக்கொண்டு மிருந்தாலல்லது பலனில்லையென்று கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு மூன்று பிராமணர்கள் வாத்தியங்களில்இசை

மீட்டியும், வாயினாற் பாடிக்கொண்டு மிருந்தால்தான் (தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷம்) அறம்பொருளின்பம் வீடென்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் பெறலாமென்றெண்ணப்பட்டிருந்தது. பரமசிவனுக்கு மிகப்பிரியமான வாத்தியம் வீணைதான். நாரதர் சரஸ்வதி தும்புரு முதலானவர்களும் யாழ் நரையடுத்து கானம் பண்ணினார்கள். திருமதுரையில் வீற்றிருக்கும் சோமசுந்தரக்கடவுள் செய்த திருவிளையாடல்களுக்குள்ளே விறகுவிற்ற படலத்தில் சிவபெருமான் ஒரு விறகுக் கட்டைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அதை யிறக்கிவிட்டு தெருத் திண்ணைமீதமர்ந்திளைப்பாறி இன்னிசை தொடுத்துப் பாடினதாயும், ஏமநாதன் என்னும் பெயருள்ள இசைவல்லானொருவன் விறகு விற்பவன் கோலங்கொண்ட சிவபிரானைச் சுருதி மடுத்துப்பாடும் நீர் யாரென்று கேட்கத் தான் "பண்டருவிபஞ்சிபாணபத்திரனடிமை" என்று சொல்லவும் பாடினவிசையைமற்றொருகாற் கேட்க விரும்புகிறேனென்று ஏமநாதன் கூற சுந்தரேசர் பாடினதாயும் அது அனைவருக்கும் கர்ணானந்தத்தையும் நயத்தையும் உண்டாக்கிப் பெரும் வியப்பை விளைவித்ததாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இனி தாளம், பரதம் ஆகிய இவ்விரண்டையும்பற்றி ஒருவாறு கூறி முடிப்பது நலமெனத்தோன்றுகிறது. தாளமென்பது யானையை யடக்குவதற்குபயோகமான இரும்புத் துண்டென்று காத்தியாயனரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு தாளம் என்பது கையைத் தட்டுவதால் காலத்தை நிர்ணயிக்கிறதென்று பொருள்பட்டது.

இசை யாரம்பமுதல் முடிகிறவரையில் தாளத்துக்கு ஆதாரபூதமாயுள்ள மாத்திரையின் ஏற்பாட்டுக்குட்பட்டு சந்தஸ்ஸையொத்து நடக்கும் அளவுக்கு லயம் என்று பெயர். இது மூன்றுவிதமானது. அதாவது-விளம்பிதம், மத்தியம், துருதம். நாலுமாத்திரை யென்பது நிர்ணயமாக வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட அளவு. அதற்குக் குறைவாயிருப்பதில் லயம் தோன்றாது. காலம், கிரியம், மானம் (நிறுத்துதல்) இவை கலந்து உண்டாகும் செய்கைக்குத்தான் தாளமென்று சம்ஸ்கிருத சாஸ்திரங்களில் கூறியிருக்கிறது. கீதம், வாத்தியம், நிருத்தம் இவைகளெல்லாம் தாளத்தினாற்றான் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பரதசாஸ்திரமாவது பிரமாவினல் பரதரிஷிக்கு முதலில் கற்பிக்கப்பட்டுப் பரமேசுவரன் நிருத்தம் பண்ணுங்காலத்தில் அவர்க்கு எதிரில் தெரிவிக்கப்பட்டது. பிறகு சிவன் தன் சிஷ்யராகிய நந்திகேசுவரருக்குப் போதித்தார். பரதர் பிறகு நந்திகேசரிடத்திலிருந்து புருஷர்கள் அப்பியசிக்கும் தாண்டவம் என்னும் வித்தையைக்கற்று ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார். ரிஷிகளால் மனிதர்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டது. ருத்திரனல் பார்வதி தேவிக்கு ஸ்திரீகள் அப்பியசிக்கும் பாகம் போதிக்கப்பட்டது. அந்த பாகத்திற்கு லாஸ்யம் என்று பெயர். தாண்டவம் என்பது ஆண்மையும் சௌரியமுமுள்ளது. லாஸ்யமென்பது மிருதுவும் நயமுமுள்ளது. பார்வதி தேவியானவள் வாணுசுரன் பெண்ணுகிய உஷைக்குக் கற்பித்தாள். லாஸ்யமானது உஷையினல் துவாரகாவாசிகளான கோபிகளுக்குப் போதிக்கப்பட்டு அவர்களால் துவாரகைக்கு வெளியிலிருந்தவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டுப் பின்னல் எங்கும் பரவிற்று. இப்பரத சாஸ்திரம் நாட்டியம், நிருத்தம், நிருதம என்று மூன்று பிரிவுடையது. இவைகளின் பேதங்களை விவரித்து அந்தந்த சாஸ்திரங்களிற் கண்டுகொள்ளலாம்.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுக்குள்ளே ஆனுயநாயனர் என்பவர் வேய்ங்குழலைக்கொண்டு வாசித்தபோது சராசரங்கள் யாவும் இயக்கமற்று அவ்வினிய ஓசை யென்னும் தேனையுண்டு தியங்கிய பிரமரங்கள்போல் சலனமற்று நின்றுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சங்கீதத்துக் குருகாத கன்னெஞ்சமுடையான் மானிட இயல்புடையவனல்லனென்றும் சகல துர்க்குணங்களுக்கும் அவன் மனம் இலேசாய் இணங்குமென்றும் இங்கிலாண்டு தேசத்தின் காளிதாசரென்று பெயர்பெற்ற ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் நாடககவி கூறுகின்றனரென்றால் சங்கீதத்தின் பெருமையை இன்னும் என்னென்று வியப்பது!—ஜனவிநோதினி.

இசைத்தமிழன்.

516

உ

சிவமயம்.

ஓர் ஆசங்கை.

இப்பூவுலகின்கண் மனிதரால் எய்தற்பாலன அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்பன. இவற்றையடைவதற்குக் கல்வி இன்றியமையாததாம். இக்கல்வி தமிழ்நூல்களில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களுமாம். இவற்றைக் கற்பதற்கு எழுத்துக்கள் இன்றியமையாதன. இவ்வெழுத்துக்களை அகரமுதல் ஔகாரமீறாக ஒன்றன்பின்னொன்றாக வைத்ததற்கு நன்னூல் விருத்தியுரையில் காரணங்கூறப்பட்டுளது. இதுபோல வடநூலெழுத்துக்களுக்கும் காரணம் இருக்குமென்பது திண்ணம். இவைகளில் தமிழ் எழுத்துச்சுவடியில் ஹரி: நமொத்து சிந்தம் என்றும், வடவெழுத்துச் சுவடிகளில் ஹரி: ஓம் ந மோ நா ரா ய ணா ய என்றும் எழுதப்பட்டு சைவம் வைணவம் என்னும் இருமதத்தினர்க்கும் பிரதமத்திற் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவாக்கியமாகி நந்நான்கு பதங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அம்முதல் ஔகாரமீறாக உள்ள எழுத்துக்கள் முறையே வைத்ததற்குக் காரணம் புலப்படுவதுபோல் இப்பதங்களும் ஒன்றன்பின்னொன்றாக வைக்கப்பட்டதின் காரணமும் அவற்றின் பொருள்களும் என் சிற்றறிவிற்கு எட்டாமையால் இவற்றை அறிஞர் யாவரேனும் நிவர்த்திசெய்வார்களாகில் எம்போலியர்க்கு ஓர் பேருதவியாகும். அன்றியும் அவர்பால் நன்றிபாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இராமநாதச்செட்டி,

கண்டனூர்.

517

உ

சில தனிப்பாக்கள்.

———o(::)o———

பழனித்தலம் முத்தமிழ்ச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஸ்ரீமத்-மு. மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலரவர்கள் இயற்றியருளிய பாக்களையெல்லாம் முதற்பாகம் இரண்டாம் பாகமாக மார்க்கயன்கோட்டை ஸ்ரீமத்-M. P. பழனிச்சாமியாசாரியார் அச்சிட்டதைக் கண்ணுற்றனன். மேற்படி கவிராயரால் இயற்றிய தனிப்பாக்களில் சில மேற்படி புத்தகத்தில் இல்லை. ஆகையால், அத்தகைய பாக்களும் பொன்றுவண்ணம் தமது பத்திரிகையில் ஒரு பாகம் இடம்தந்து உபகரிப்பீர்களென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றனன்.

அப்பாக்கள் வருமாறு:—

மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் ஸ்ரீமாந்-பொன்னுச்சாமித் தேவரவர்கள் மீது அஷ்டநாகபந்தனம்.

வெண்பா.

காதலதிக கடின மெனமேவு
சீதமதி தாவு சினமாமா—நீதகிச
சூரா கமபோத சோதி வதனகன
மாராமச் சந்திரபூ மா.

ஸ்ரீமான்-திருமலையப்பன் என்பவர்பேரில் சதுரங்கயானையடிக்

கலித்துறை.

கன்ன தருமமகலா மனக்கா னேவரத
தென்ன மனுமுறை மன்னுகந் தாஙயச் சீருலவும்
பொன்ன வதனச்சொல் மான பராபப்ர பூப்பரவு
மன்ன கனக திருமலை யப்ப வசீகரனே.

ஸ்ரீமத்-மு. மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலர் அவர்கள் ஓர்தரம் இராமநாதபுரம் சென்றிருந்த போழ்து ஸ்ரீமாந்-பொன்னுச்சாமித்

தேவரவர்கள் ஷை கவிராயருக்கு ஒரு பிராமணர் வீட்டில் உண்டிக்கு ஏற்பாடுசெய்தார்கள். மேற்படி கவிராயர் ஆங்கு உண்டபின்னர் தேவரவர்களிடம் பொழுது போக்காகப் பேசிக்கொண்டிருக்கச் சென்றபொழுது, தேவரவர்கள் கவிராயரைப்பார்த்து "இன்று சாப்பாடு எப்படி இருந்தது" என்று வினவ,

இப்புவியெ லாம்புரக்கு மெங்கள்பொன்னுச் சாமிமன்ன
விப்பிரன்கைச் சோறின்று வேகவில்லை—அப்படியே
கத்தரிக்கா யுப்பேபீர்க் கங்காய் பருப்புமணல்
வைத்தரசம் வாந்தி வரும்.

என்ற வெண்பாவைச் சொல்லி விடைபகர்ந்தார்.

அ. சிதம்பர முதலியார்.

மதுவிலக்கு.

சகோதரரே!

இவ்வுலகின்கண்ணுள்ள நம் மானிட ஜன்மத்திலே, வாழ்வடையக்கூடிய சாதகமான வழிகள் அநேகமும் தாழ்வடையக்கூடிய பாதகமான வழிகள் அநேகமும் இருக்கின்றன. கடவுள் மனிதருக்குத் தந்தருளிய சுவாதந்திரியத்தால் புத்தியுற்றவர்கள் நல்லமுறைகளைக் கைக்கொண்டு வாழ்வுபெற்றோங்கவும் புத்தியற்றவர்கள் கெட்டமுறைகளைக் கைக்கொண்டு தாழ்வுபெற்றேங்கவும் காண்கின்றோம். மேலும், நன்மையான காரியம் இன்னின்னவென்றும், தீமையான காரியமின்னின்னவென்றும் மனச்சாட்சியுள்ளார் ஒவ்வொருவரும் அறிந்தேயிருக்கிறார்கள். ஆயினும், நம் மானிட சிருஷ்டிக்குச் சுபாவமாய் ஏற்பட்டிருக்கும் பெலவீனத்தினால் மனச்சாட்சியுள்ளவர்களுங்கூட சன்மார்க்கத்தை நெகிழ்ந்து ஓரோர்வேளை துன்மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்க நேரிடுகிறது. நேர்ந்தாலும் அத் துன்மார்க்கத்தினின்றும் தன்னை அப்புறப்படுத்திக்கொள்ள மனிதன் மனத்திட

முடையவனுயிருக்கின்ருனென்ப துண்மை. இப்படி அப்போதைக் கப்போது தம்மைத் திருத்திக்கொள்ளும் குணமுள்ளவரைத் தங்கள் வசமாக்கி அவர்களைக்கொண்டே உலகத்திற்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்துமுடிக்க அறிவுடையார் பலர் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக் கின்றனர். அங்ஙனமிருக்க அறிவில்லாஞகிய நானே அவ்வறிவாள ரைப்போல் தகுந்த சமயத்திற்கெதிர்பார்த்துக் கொண்டிராமலும் அயலாரைத் திருத்தும் ஆண்மையற்ற எனது புல்லறிவைச் சற்றும் ஆலோசியாமலும் இந்நேரத்தில் திடும்பிரவேசமாய் வெளிவந்ததற் குச் "சகோதர நஷ்டம் ஸர்வ நஷ்டம்" எனப்பெரியோர் சொல்லி வைத்த சூத்திரமும் அதன்மேல் நான்கொண்ட ஆத்திரமுமே காரண மென்னலாம்.

சகோதரரே! நேசமானது ஒருவரையொருவர் பார்த்தவுடன் பல்லைக்காட்டிச் சிரிப்பதன்று. அப்படி வெறிதாய்ச் சிரிப்பது முக நட்பேயாகும். வேறென்னெனக் கேட்பின், காலமாறுபாட்டால் ஒருவர் கெடுதியானவழியில் பிரவேசிக்கக்கண்டால் மற்றவர் உடனே அவருக்கு இடித்துப் புத்திசொல்லிக் கெடுதியானவழியிலிருந்தும் அவரை நல்வழிக்குத்திருப்பிக்கொள்வதுதான் நேசம். இதுவே உண் மையான சகோதரவாஞ்சை. இதைத்தான் அகநட்பென்பர். அவ்வக நட்பின் வசப்பட்டு உதவிதருபவரில் நாம் இன்னின்ன முறைகளைக் கொள்ளவேண்டுமென்பாரும் இன்னின்ன குறைகளைத் தள்ளவேண்டு மென்பாரும்உண்டு. இவையிவை நற்காரியங்களென் றுஆதாரங்காட்டு வதைப்பார்க்கிலும் இவையிவை துர்க்காரியங்களென்று ஆதாரங்காட் டுவது எளிதெனல் நம்மிற் பெரும்பாலார்க்குத் தெரியும். இவ்வுறுதி யைக்கொண்டே நற்கிரியைகளைக்கொள்ளுவதிலும் துர்க்கிரியைகளைத் கிள்ளுவது எவருக்கும் இலகுவென்பது திண்ணம். நான் எடுத்துக் கொண்டதும் நம்மைவிட்டு நீக்கவேண்டிய துர்க்கிரியை இன்னதென் று கூடிய அளவு விரித்துக்கூறி அத்துர்க்கிரியை இனிமேல் நமக்குள் லவலேசமும் இருக்கக்கூடாதென வெகு தாழ்மையோடு கெஞ்சிக் கேட்பதுதான். ஆகவே, அப்படிக்கெஞ்சிக் கேட்பது, கேட்கும் எனக்கு மாத்திரமல்ல; அதன்படி அநுசரிக்கத் தயவு செய்யப்போ கும் உங்களுக்கும் சுலபமானது. எவரும் வெறுக்கவேண்டிய இத்

துர்க்கிரியையைச் சித்தபலங்கொண்ட நம் சகோதரர் வெறுத்துவிடுவது எளிதேயென்றாலும் அப்படி வெறுத்துவிடுவதால் உண்டாகும் பிரயோஜனமோ மிகவும் பளுவானது. முழு உலகத்திற்கும் நன்மை தரக்கூடியது. விசேஷமாய் நம் சகோதரர் சகலரையும் சம்பூரண பாக்கியத்திற்கு ஆளாக்கிவைப்பது. அந்த மகத்தான பாக்கியத்தை நாம் அனுபவிக்க இற்றைவரை நமக்கு இடையூறாயிருக்கும் அத்துர்க்கிரியையின் விஷயந்தான் இப்பொழுதெடுத்தோதப்போகிறேன்.

இத்துர்க்கிரியையின் கொடுமையையும் குரூரத்தனத்தையும் அதனால் நமக்கு விளைந்துவரும் சங்கடங்களையும் விளக்கிக்காட்டும்படி தேர்ந்த அறிவும் திடகாத்திர தேகமுமுடைத்தான மாதுரியபிரசங்கியொருவன் தலைப்படுவனாயினும் அவன் ஜீவியகாலமெல்லாம் அதனைச்சொல்லியும் முடிவுபெறாமல் அக்கஷ்டநஷ்டங்களை விரித்துரைக்கத் தனது வாழ்நாள் பற்றாதென அவனும் ஓய்ந்துவிடவேண்டியதுதான். அப்படிப்பட்ட கருமத்தை எளிய அறிவும் இளைத்த தேகமுமுடைய என்போல்வார் சொல்வதென்றால் முடியாததேயாம். மேலே சொன்னபடி நாம் நீக்கவேண்டிய துர்க்கிரியையைத் தூண்டுவதென்றால் நீக்கவேண்டிய கிரியையோ கொடிய கிரியை. கிரியை கொடிதென்பது மாத்திரமல்ல; அதற்கு இலக்காகும் வஸ்துவும் கொடியது. அது விஷம் போன்றது. போன்றதல்ல இயல்பிலேயே விஷந்தான்; இது மறுக்கப்படாத சத்தியம். அது யாது? சகோதரரே! அதன் பெயரைச் சொல்கின்ற நாவும், கேட்கின்ற செவியும், அதனைக்காண்கின்ற கண்ணும், தொடுகின்ற உறுப்பும் தீங்குறுமென்பர் பெரியோர். நான் சிறியேனாகையால் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அதுதான் மதுபானம். பரீக்ஷித்துப் பார்க்கின் பாஷாணம் என்பதும் இதுவே. இது சாராயம், கள், பிராந்தி, விஸ்கி முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களேயாம். என்ன இது பாஷாணமா? பாஷாணமெனப் பல்லாயிரரும் பல்லாயிரமுறை பகருகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுவதற்கு அநேக ஆதாரங்கள் ஆங்காங்கிருக்கின்றன. அவற்றிற் சிலவற்றை இங்குத் தருகிறேன்.

மேற்சொன்னபடி, இலாகிரி வஸ்துக்களாகிய அவற்றைப் பாஷாணமென்று ஸ்தாபிப்பதற்கு ஆன்றோரால் அதற்கிடப்பட்டி

நக்கும் காரணப்பெயரொன்றே போதுமென்றெண்ணுகிறேன் அப்படி அக்காரணப்பெயரைக் கண்டுபிடிப்பதற்குமுன் இப்போது நமக்குள் வழங்கப்பட்டுவரும் 'வெறி தருவதும்' 'வெறி தராததுமான' இரண்டுவகைப் பானங்களுள் இம்மதுபானம் எவ்வகுப்பைச்சேர்ந்ததென்று பார்ப்போம். பார்க்குமிடத்து, மதுபானம் முன் சொன்ன இருவகுப்பில் வெறியைத்தரும் பானவகுப்பைச் சேர்ந்ததெனப் பட்சபாதமில்லாத புத்திமான்கள் சகலரும் ஒப்புக்கொள்வர். இதற்கு அப்பாஷணப் பழக்கமுடையாரும் சாட்சி தருவார்கள். இங்ஙனம் நிற்கும் 'வெறி யுள்ளவை' என்னும் தமிழ்ப்பதத்திற்கு 'இண்டோக்ஸிக்கெண்ட்ஸ்' (Intoxicants) என்ற ஆங்கிலேயமொழி பிரயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. இண்டோக்ஸிக்கெண்ட்ஸ் என்னும் இந்த மொழி ஆதியில் 'டோக்ஸிக்கன்' "Toxicon" என்னும் 'கிரீக்' வார்த்தையினின்று உற்பத்தியானது. இத்தகைய கிரீக் பாஷையை மூலோற்பத்திகொண்ட 'டோக்ஸிக்கன்' என்னும் சொல்லிற்கு அப்பாஷையிலேயே பாஷாணமென்பதுதான் பொருள். அதனை ஆங்கிலேய ஆசிரியர்களும் ஆமோதிக்கின்றனர். அதுவே உலக சம்மதமும். ஆதலால், அருந்தியதும் இலாகிரியைக் கொடுக்கக்கூடியதெதுவோ அவையெல்வாம் விஷ சத்துடையவென்பது. இதுவே வைத்திய நூலுடையார் துணிபு. இதனை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் மேலே கூறிய இருவித பானங்களுள் நாம் உபயோகித்துவருவது வெறியைக் கொடுக்கக்கூடியதா? கூடாததா? அதாவது விஷ சத்துடையவா அல்லவாவெனத் தெரிந்துகொண்டால் அப்படி யுபயோகிக்கும் வஸ்துவினால் நமது தேக சுகத்திற்கு ஏதேனும் விரோதமுண்டா இல்லையாவென்பதையும் அவரவரே தெளிவாய்த்தெரிந்துகொள்ளலாம்.

நல்லது; இந்தமட்டும் வெறியைக் கொடுப்பதனைத்தும் நச்சுப்பண்டமெனக் கிரந்த வாயிலாய் ஒப்பித்தது சரிதான். ஆயினும் இத்தோடு 'மதுபானம்' என்கிற வஸ்துவையும் பாகுபாடு செய்து அது உண்மையாகவே பாஷாணந்தானென்று காட்சிப்பிரமாணமாய்க் காட்டவேண்டாவோவென்பார்க்கு இலாகிரி வஸ்துக்களெல்லாம்

'மஸ்து' அல்லது 'மதுசாரம்' என்கிற விஷத்தைக்கொண்டல்லாமல் வேறெவ்வித மூலகருவியாலும் உற்பத்தி பண்ணமுடியாதென ஆன்றோர் யாவரும் ஆதியோடந்தமாய் அறிந்த பின்னர்த்தான் அதற்குப் பாஷாணமென்ற பதத்தை வழங்கினரெனச் சொல்லிவிடுவது இங்கு அநேகருக்குப் பொருத்தமுடையதே. என்றாலும் சித்த வைராக்கியமுள்ள மற்றும் சிலருக்கோ அவ்வஸ்துவை அவர்களே சீர்தூக்கிப்பார்த்துத் தெளிந்துகொண்டா லொழியச் செப்புவதையெல்லாம் ஒபபுக்கொள்ளுதல் சிறிதும் கூடாதாகையால் அம்மதுபானத்தை நாமே சிறிது சோதித்துப்பார்க்கலாம்.

சோதிப்பதில் அது பீர், வயின், ஸ்பிரிட் என மூன்று வகைப்படும். இது ஒவ்வொன்றும் வெறியைத்தரக்கூடியதே. ஏனென்றால் இதில் மதுசாரம் என்கிற விஷம் அதனதன் இனத்திற்குத்தக் கவண்ணம் சேர்ந்திருக்கிறது. 'பார்லி' கஷாயமென்றும், 'கூஸ் பெரி' சத்தென்றும், 'முந்திரிகை' இரசமென்றும் சொல்லப்படுகிற அம் மேனாட்டுக் குடிவகைகளுக்கு இந்நாட்டுப் பனம்பாலும், தென்னங்கள்ளும், சாராயமும் முறையே ஒக்குமெனச் சித்தபூர்வமாய்ச் சொல்லலாம். 'மதுசாரம்' என்கிற விஷத்தை அந்நாட்டு மதுபானங்களுக்குச் செயற்கையில் சேர்க்கவேண்டியிருக்க நம் நாட்டு மதுபானங்களுக்கோ துரதிர்ஷ்டமாய் அவ்விஷம் இயற்கையிலேயே அமைந்து கிடப்பதென்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்கின்றோம். இதற்கு முக்கிய திருஷ்டாந்தம் அவற்றைப் பருகியதும் வெறியைக் கொடுப்பதொன்றே. மேலும் "நஞ்சுண்பார் கள்ளுண்பவர்" என்னும் திருக்குறள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இன்னமும் வெறியைக் கொடுப்பதெல்லாம் விஷ சத்துடையவென்று ஏற்கனவே ஒப்பித்தாயிற்று. அப்படியானால் அம்மதுசாரம் என்பது என்ன? இது எவையெல்லாம் சேர்ந்துண்டாகிறது என்பார்க்கு இது பிராணவாயுவும் ஜலவாயுவும் கரியும் சேர்ந்துண்டாய ஓர் திராவகம் என்பது. இதை ஆங்கிலத்தில் 'ஆல்கஹால்' (Alcohol) என்பார்கள். இம்மதுசாரம் திராட்சப்பழ முதலியவற்றைப் புளிக்கவைத்துப் பக்குவமாய்ச் சேர்க்கப்படுகிறது. இது பார்வைக்கு சுத்த ஜலத்தைப்போல் தெளிவாயிருக்கும். ஆனால் ஜலத்தைவிட இலகுவானது. பின்னும் இத

திராவகம் மூக்கில் சுளீரென்று ஏறத்தக்க மிகக் காரமான நாற்ற முள்ளது. மீளவும் நெருப்பினால் எரியத்தக்கது. எரியும்போது புகையையும், எரிந்தவிடத்தில் புகைக்கறையையும் காணுவதாயிராது. இது சிலவிடங்களில் அடுப்புகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் விளக்குகளுக்கு உபயோகித்துவருவது பார்க்கலாம். இப்படி யுபயோகிப்பது சுத்த திராவகமல்ல. சுத்த திராவகமோ சிறிது சாப்பிட்டாலேபோதும் ஒரு மனிதனைத்தொலைக்க. மீண்டும், உண்ட உயிரைப் பெரும்பாலும் திண்டாடவிடுவதுதான் இம்மதுசாரத்தின் தொழில்.

இக்கொடிய விஷத்தை மதுபானங்களில் ஏன் சேர்க்கவேண்டுமெனின், இது சேராதேபோனால் மதுபானம் மதுபானமாயிருக்கமாட்டாது. மண்பானமாய் மாறிவிடும். அதாவது அதனைத் தெருவில் கொட்டிவிடவேண்டியதே. ஏன்? மஸ்து இல்லாத மதுபானம் வெகு விரைவில் கெட்டுப்போம். இக்காரணத்தால்தான் "மதுசாரம்" குறைந்த அளவில் சேர்ந்த 'பீர்' 'போட்வயின்' 'ஷெரி' 'கிளாரெட்' இவைகளை மிகுந்த அளவில் சேர்ந்த 'பிராந்தி' விஸ்கி முதலானவற்றைப்போல் நெடுநாளாய் இருப்பில் வைக்கமுடியாது. அப்படியே நம் நாட்டுக் கள்ளில் விஷம் குறைந்தஅளவும் சாராயத்தில் மிகுந்த அளவுமிருக்கின்றன. இப்படியிருப்பது செயற்கையல்ல இயற்கையேயென்று முன்னரே சொல்லப்பட்டது. ஆகவே நம் நாட்டுக் குடிவகையாகும் இவ்விரண்டு சரக்குகளிலும் விஷமிருக்கிறது வாஸ்தவமென்பதற்கு இன்னமும் ஆதாரம் தேவையில்லை. இந்தவாறு, மயக்கத்தைக்கொடுக்கும் மதுபானமெல்லாம் நச்சுப் பொருளேயெனச் சாஸ்திரோக்தமாய் ஸ்தாபித்தபின்னர், நஞ்சுகளில் அநேகம் மருந்தாகப் பிரயோகிக்கப்பெற்று அதனால் பலவாகிய பிணிகளும் குணப்படவில்லையோ. அங்ஙனமாயின் நஞ்சாகிய இம் மதுபானமும் மற்ற மருந்துகளுக்குத் துணைமருந்தாகவோ அல்லது அதையே மருந்தின் அளவாகவோ பயன்படுத்தல் பொருந்தாதோ வென்பார்க்கு அம்மதுபானமாகிய நஞ்சு மற்ற நஞ்சுகளைப்போலவே கிரம்பவும் கற்றுத்தேர்ந்த வைத்திய சாஸ்திரிகளிடத்திலும் அவ் வைத்திய சாஸ்திரிகள் வெகு ஆராய்ச்சியோடு உதவிய அநுமதியுடையாரிடத்திலும் இருந்து வரலாமேயொழிய மற்றையோர்க்குக்

கிஞ்சித்தும் கூடாதென்பதாம். உண்மையில் தேர்ச்சி பெற்ற வைத்தியர்கள் ஓர் பிணிக்கு அதற்கிசைந்த தங்களிடத்திலுள்ள விஷஞ்சேராத ஔஷதம் முழுவதையும் உபயோகித்தும் குணப் படாமல் பிணி முற்றி அப்பிணியாளர் திடீரென மரணவேதனைப் பட்டு உயிர் பிரிவதற்கு சில நிமிஷங்களுக்கு முன்னால்மாத்திரம் மது பானம்போன்ற விஷமருந்தைப் பிரயோகிக்கப் பார்ப்பாரேயொழிய அதற்குமுன் ஒருபோதும் அவைகளைக் கையாடமாட்டாரென்பது போகர் முதலிய சித்தர்களின் கொள்கை. இச்சித்தாந்தம் மேல் நாட்டு வைத்தியர்களுக்கும் உடன்பாடே. இவ்வண்ணம் 'நஞ்சு' என்று ரூபிக்கப்பட்ட மதுபானமானது மற்றப்பாஷாணங்களைப்போல் மருந் திற்காக உபயோகிக்கக்கூடியதுதானென்றபோதிலும் முன்சொன்ன விதமாய் வைத்திய சாஸ்திரிகள் உத்திரவில்லாமல் தனிமதுபானத் தையே உபயோகிப்பதால் அப்படி உபயோகிப்பவருக்கு அம்மது பானமாகிய பாஷாணம் வேறு பாஷணங்களைப் போலத் தேகத் தின் மற்ற பாகங்களில் அதன் நச்சுத்திறனைக் காட்டாமல், உட் கொண்டதும் உடனே மூளையையும் அதைச்சேர்ந்த பிரதான நரம்பு களையுமே தாக்கி மயக்கத்துக்குள்ளாக்குவதுடன் வளரும் பருவத் திருக்கும் நமதறிவைத் தளரும் பருவத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.

பாஷாணமானது அதனை உண்டவரை மாத்திரம் உபாதிக்கின் றது. மதுபானமோ அதனை உண்டவருடன் அவர் உற்றார் பெற் றார் மற்றும் சகலரையும் உபாதிக்கின்றது. பாஷாணம் ஓரோர்வே ளை இம்மை இன்பத்தைமட்டும் போக்குவதாகலாம். மதுபானமோ மறுமையின்பத்தையுங்கூடப் போக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. பா ஷாணம் அருந்தினாரைப் பிறிதோர் அவிழ்தத்தின் மூலமாய் மீட்டுக் கொள்ளலாகும். மதுபானம் அருந்தினாரையோ அம்மதுபானமயக் கம் தானாய் நீங்கினாலொழிய பற்றோர்மருந்தால் மீட்கமுடியாமற் போய்விடுகிறது. பாஷாணம் உட்கொண்டவரை மானிடவகுப்பிற் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். மதுபானம் உட்கொண்டவரையோ அந் தோ! விலங்குகள் வகுப்பிலேனும் சேர்க்கவழியில்லை. பாஷாணம் புசித்தாரை நித்திரைசெய்வார்க்கு ஒப்பிடலாம். மதுபானம் பருகி னாரையோ கேவலம் செத்தவர்க்கே ஒப்பிடக்கூடும். இதுபற்றியன்

றோ "துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லரெஞ்ஞான்றும், நஞ்சுண்பார் கள்ளுண்பவர்" என்னும் நிகரற்ற வாக்கிற்கு நிரனிறைப் பொருள் கோள் புணர்த்தி நஞ்சுண்டவரையும் தூங்குகின்றவரையும் ஒருபாற் படுத்திக் கள்ளுண்டாரையும் செத்தாரையும் மற்றோர்பாற்படுத்திப் பொருள் கூறுகின்றார் உரையாசிரியர் சிலர்.

இவ்வண்ணம் மதுபானத்தைப் பாஷாணத்தினுங் குரூரமுடையதெனக் காட்டுவதற்குச் "சித்தமும் அவசமாம் செயல் விகற்பமாம், நித்தமு மரணமாம் நெடிய துன்பமாம், அத்தமும் நாசமாம் அவிழ்தமின்மையால், பித்தினும் நஞ்சினும் பெரிது கள்ளரோ." என்னும் நீதிநூற்செய்யுளும் நிறைந்த சான்றாகும். இவ்வுத்தமசூத்திரத்தில் "பித்து" என்ற மொழியைக்கண்டதும் அன்றொருகால், தோபியால் என்பவரின் குருட்டுக்கண்ணைப் பிரகாசமுடையதாய்ச் செய்த அருமருந்தன்ன மீன்பித்து அநேகரது ஞாபகத்திற்கு வரலாம். அந்தப்பித்துக் குருடனைப் பார்வையுள்ளவனாக்கியதெப்படியோ அப்படியே மதுபானமாகிய இந்தப்பித்து பார்வையுள்ளவரைக் குருடராக்கிவைக்கிறது. நன்று! இவ்விரண்டும் அதனதன் வேலையில் பரபரப்புடன் திரிகிறது நிரம்பவும் மெச்சத்தக்கதே. ஆயினும், பித்துஎன்பதற்குப் பயித்தியமென்பதுவே இவ்விடத்தில் பொருள். இத்தகைய நியாயங்களைக்கொண்டு மதுபானம் பாஷாணத்தைப் பார்க்கிலும் பன்மடங்கு துஷ்டத்தனம் பொருந்தியதென்பது பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டப்படுகின்றது.

இப்படியிருக்க இத்துணை யோக்கியதையின்மேல் ஆசனங்கொண்ட இம்மதுபானத்திற்குத் தேன் என்று ஒருபிரதிபதம் வழங்கப்பெறுவதால் இது சிலவேளை தேன்போலும் தித்திப்புடையதோவெனத் தேடியலைவர் சிலர். தேன்போலவோ பால்போலவோ தித்திப்புடையதென்றால் மதுபானிகள் மதுவை வாய்க்குள் போட்டபோதே மூன்றுதடவை மூஞ்சியைச் சுளிப்பதும் தொண்ணூறுதடவை துப்பித்தொலைப்பதும் நானூறுதடவை நாக்கை அழுத்துவதும்என்னத்திற்கோ? வாய்க்குள் புகுந்ததும் மதுபானியை இம்மட்டுத்திக்குமுக்காடச்செய்யும் இம்மதுபானம் வயிற்றுக்குள் நுழைந்துவிட்

டால் எம்மட்டு ஆரவாரமெல்லாம் இயற்றுமோ இது ஈசனுக்குத் தான் வெளிச்சம். ஆகவே வெறியைத்தரும் மதுவைத் தேனென மொழிதல் உயிரைக்கவரும் யமனைத் தருமனென்று மொழிதலை நிகர்க்கும்.

நாம் உண்கின்ற ஒவ்வோர் ஆகாரமும் நமது உள்ளுறுப்புக்களினால் மாறுதலடைந்து நம்மை மென்மேலும் போஷித்துக்கொண்டு வருவதாயிருக்க மதுசாரத்திற்கு மாறுதல் பெறும் குணமில்லாததால் அது உடலை வளர்க்கின்றதென்பதற்கும் போதிய ஞாயமில்லை. ஆயினும் அஃது அறவே நமது இரத்தத்துடன் கலந்துவிடுகிறதுண்மைதான். அப்படிக்கலப்பதால் அது நமக்கேதுமோர் நன்மையையும் செய்கிறதில்லையென்பதுமட்டுமோ? இல்லை. இல்லை. இம்மதுபானம் இரத்தத்தின் சத்தைக்குறைக்கிறது. தீவிர இரத்த ஓட்டத்தைத் தாமதப்படுத்துகிறது. ஜீரணக்கருவிகளைத் தளரவைக்கிறது. இறுதியில் இரத்தத்தையே ஒன்றுக்குமுதவாமல் நீறிப்போகப் பண்ணுகிறது. இதனாலன்றோ மதுபானப் பழக்கமில்லாருக்கு யாதேனும் படுகாயங்கள், இரணங்கள் நேர்ந்துழி வெகு விரைவில் குணமாகிப்போகிறதும் மதுபானப் பழக்கமுள்ளாருக்கு அப்புண்கள் பெரும்பாலும் ஆறுமலிருக்கிறதுடன் ஒருவேளை அன்னார் மரணத்திற்குங்கூட அந்தப்புண்களே ஏதுவாயிருப்பதும் நாம் பலதரமும் பார்த்துவருகின்றோம்.

மதுபானத்தால் தேகத்திற்கு ஒருவித உஷ்ணம் பிறப்பித்துக் கொள்ளலாமென நம்பி வருகின்றார் சிலர். இதற்கு நாம் பசைமராயிருக்கும்பொழுது வாடைகாலத்தில் கூதிர்காயும் வழக்கமுண்டே. அதற்கான நெருப்பினால் நமது உடலிற்கொள்ளும் வெப்பத்தைக் காட்டிலும் அதிக வெப்பத்தை இம்மதுபானத்தால் பெற்றுக்கொள்ளமுடியாதெனத் திட்டமாய்ச் சொல்லலாம். மதுபானம் இத்தனை சிற்றளவான சூட்டைக்கொடுத்த பின்னால் என்ன செய்கிறது தெரியுமா? "உள்ளதும்போயிற்று நொள்ளைக்கண்ணா" என்றபடி அதனை உபயோகிப்பதற்கு முன்னால் நமது தேகத்தில் இயல்பாயிருந்த உஷ்ணத்தையுங்கூட அளவுக்குமிஞ்சியே தணித்து விடுகின்றதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

பிரான்சியநாட்டின் சக்கரவர்த்தியான முதல் நெப்போலியன் சென்ற 1812-௵ ருஷியதேசத்தை நோக்கிப் படையெடுத்துப் போனதை வாசித்திருப்பீர்கள். பட்டாளம் பெருந்தொகைகொண்டதும் மிக வீராவேசம் உடையதுமானது. குளிர்காலமாயிருந்ததால் "மோஸ்கோ" பட்டணம் வரையும் போன இராணுவம் அதற்கப்புறம் செல்லக்கூடவில்லை. சீதளமிகுதியால் சேனைவீரர் தேகம் நடுங்கினார்கள். பலர் நடக்கமுடியாமல் தள்ளாடினார்கள். அநேகாயிரம் பேர் மாண்டுபோனார்கள். உலகத்தின் பலத்த சைனியங்களுள் ஒன்றாக மதிக்கப்பெற்ற இச்சேனை ஏறக்குறைய நிர்மூலமாகவே போயிற்று. இப்பென்னம்பெரிய நஷ்டத்தால் பிரான்சியமண்டலம் கொண்டகவலை சிறிதல்லவே? இந்நஷ்டம் எவ்வாற்றால் விளைந்ததென்பீர்கள்? எதிரிகளது சேனாதி பலத்தினாலேயோ? அவர்கள் பொழிந்த குண்டுகளினாலேயோ? அல்லது சுழற்றிய வாளினாலேயோ வேலினாலேயோ? ருஷியர் பிரான்சியரைக்கண்டு ஓட்டம்பிடித்தார்களேயொழிய முன்விழுந்து எதிர்த்தார்களில்லை. அப்படியிருக்க நஷ்டம் வந்த காரணம் என்னை? இதற்கு தற்செயலாய் அந்நாட்டிலிருந்த சகிக்கமுடியாத குளிரே காரணம். ருஷியரைப் பீடிக்காத குளிர் பிரான்சியரை எப்படிப் பீடித்ததோ எனின், இப்படைவீரரிற் பெரும்பாலார் மனம்போனபடி குடிக்கும் மதுபானிகளாயிருந்ததே அக்குளிரைப் பொறுக்கக்கூடாமல் அந்தச்சிறந்தசேனை சின்னபின்னமாகிப் போகக் காரணமெனச் சரித்திராசிரியர் சரியாய் எழுதி வைத்தார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ்.

கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி.

(முற்றொடர்ச்சி.)

எ. இந்திரசாலம்.

[இது "காளிக்குப் பேய் சொல்லல்" என்று காணப்படும்.]

இவ்வண்ணத் திருதிறமுந் தொழுதிருப்ப
வெலும்பின் மிசைச் சுடர்மென் கச்சிற்
செவ்வண்ணக் குருதிதோய் சிறுபூதத்
தூபக்காற் றெட்டி விட்டே.

என்பது எட்டுப் பிரதியில்,

இவ்வண்ணத் திருதிறமுந் தொழுது நிற்ப
எறும்பினகைத் தொடர்குடரா மினிய கச்சிற்
செவ்வண்ணக் குருதிதோய் சிறுபூ தக்காற்
சில்லரிய பலமணவு கட்டி விட்டே.

எனக் காணப்படுகின்றது. முன்னைப்பாடத்துப் பின்னிரண்டடிகளும் பொருட்பொருத்தம் பெறாமையும், பின்னையபாடத்தில் அவை பெறுதலுங்காண்க. எறும்பி - யானை. யானையின் ஒழுங்குபெற்ற குடராகிய கச்சினையுடைய பூதக்காலில் மனவுகட்டிவிட்டெனக. சில்லரிய பலமனவு - சிலவாகிய பரல்கள் வாய்ந்த பல அக்குமணிகள்.

அ. அப்பேயி னொருமுதுபேய் வந்து நின்றிங்
கடியேனை விண்ணப்பஞ் செய்க வென்றது.

என்பது—

அப்பேயி னொருமுதுபேய் வந்து நின்ற
தடியனேன் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேண்மோ."

எனக்காணப் படுகின்றது.

௯. "பிழைக்கவந்தனம் பொறுத்தெமக்கருள்செய்" என்பது "பிழைக்கவந்தனபொறுத் தெமக்கருள்செய்" என்றுளது; இதுவே பொருட்பொருத்தமாமாறு கண்டுகொள்க.

கஉ. "வெம்மைபார்" என்பது "நன்மைபார்" எனவும் "கடக்க பென்றபயன் வென்றி வென்றிகொள்" என்பது "கடக்க வின்ற பயன் வேன்று வென்றிகொள்" எனவுங் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற் பிற்கூறிய பாடங்களே பொருந்துவன.

ககூ. "எயிற்றை யதுக்கி நிணத்திடு பேய்க - ளிரைத்து நிரைத்தனவே" என்பது—"எயிற்றை யதுக்கி நிரைத்திடு பேய்கள் இரைத்தன மேல்விழவே" என்றுள்ளது.

உ0. "முதுகுந் திறம்ப லிலாவிறல் யோகினிமாதர் சிரித்துமுலாவுவரே" என்பது—முதுகுந், திறம்பவிலாவிறயோகினிமாதர்" எனப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

உஉ. கொற்றவர்கோன் வாளபய னறிய வாழுங்
குவலயத்தோர் கலேயனைத்துங் கூற வாங்கே
கற்றுவந்தார் கற்றவவன் சாணு மாபோற்
கடைபோகக் கண்டருளென் கல்வி யாறே.

என்பது.

கொற்றவர்கொற் றவனபய னறியு மென்று
குவலயத்தோர் கலேயனைத்துங் கூற வாங்கே
கற்றனகற் றனகண்டே யருளு மாபோற்
கடைபோகக் கண்டருளென் கல்வி யீங்கே.

என நயம்படக் காணப்படுகிறது.

உங. "மாயப்பாவி" என்பது "வெரீஇமாமாலீ" எனவும், "வணங்குமிப்போது" என்பது "வணங்கியிப்போ"தெனவும் காணப்படுகின்றன.

அ. இராசபாரம்பரியம்.

[இது "தலேவன் கீர்த்திசொலல்" எனக் காணப்படும்.]

௪. பாரதத்தினுள வாகிய பவித்ர கதையெம்
பரம நற்சரிதை மெய்ப்பழைய நான்மறைகளே
நோதற்கிதனை நான்மொழிய நீயு மெழுதி
நெடிய குன்றின்மிசை யேயிசைவ தான கதையே.

என்பது—

பாரதத்தினள வன்றிது பவித்திர கதை
பழைய வச்சிர தான்பரவு நான்மறைகளே
நோதற் கிதனை நான்மொழிய நீயெழுதுமுன்
நெடிய குன்றின்மிசை யேயிசைவ தான கதைகேள்.

எனவும், "அதன் முதற்கண் வரு" என்னும் ஐந்தாவது தாழிசை—

"அதன்முதற்கண்வரு மாதிமுதல் யாயவனெனு
மைய னும்பிரணவ மாகவடை வேதமுமதன்
பதம்வகுக்கவரு பாதமதுவும் பதமுடன்
பாதமானசில வந்தபல வந்தவகையும்.

எனவும் காணப்படுகின்றன. சிறந்தவற்றை ஆராய்ந்துகொள்க.

சா. "வாய்மை வேதியர்கடாம்விதி யெனும்வகையுமே" என்பது "வாய்மை வேதியர்கள் சாமவிதி போலும் வகையும்" எனக் காணப்படுகின்றது.

எ. "அமலவேதமிது காணுமிதிலாரணநிலத், தமலனேயபய னாகி வருகென்றருளியே"—என்பது, "அமலவேதமது தானுமதிலா ரணபதத் - தமலனேயபயனாக வறிகென்றருளியே" என்றுள்ளது.

கூ-ம் பாட்டு—

ஆதிமா லமல நாபிகம லத்தி னிடையே
யயனுதித்தவன் மரீசியை யளித்த பரிசுங்
காதல்கூர்தரு மரீசிமக னாகவருமக
காசிபன்கதி ரருக்கனை யளித்த பரிசும்.

என்று வேற்றுமை கொண்டுள்ளது.

கக. "இகலுவோ னிகலுரஞ்செய்து புரந்தரனெனுஞ்-சக்கு வாயிரமுடைக்களிறு வாகனமென" என்பது "இகலுரஞ்செயவருஞ் சய புரந்தரனெனுஞ்—சக்குவாயிர முடைக்களிறும் வாகனமென" எனக் காணப்படுகிறது. போராற்றனக்கு வலியுண்டாகுஞ் சயத்தையுடைய இந்திரனையும் வாகனமாகக் கொண்டவன்" எனப் பின்னையபாடம் பொருட் பொருத்தமுறல் காண்க.

கரு. "காலனுக்கிதுவழக்கெனவுரைத்தவவனும்" என்பது, "காலனுக்கிலை வழக்கென வுரைத்தவவனும்" எனவும், "மேலனைத் துலகுமிவ்வகில லோகமுமெலாம் வென்றுகொண்டவனும்" என்பது, "மேலனைத்துலகும் வீவதிலையாக நமன்மேல் வென்றிகொண்டவனும்" எனவும் காணப்படுகின்றன.

களஎ-ம் பாட்டு அடியில்வருமாறு காணப்படுகிறது:—

தூங்கு மூன்றெயி லெறிந்தவனு மிந்திரன்மணிச்
சுடர் விமானமது வான்மிசை யுயர்த்த வவனுந்
தாங்கள் பாரத முடிப்பளவு நின்று விசயன்
றருமனுக்குண வளித்தருள் மொழிந்த வவனும்."

கஅ-ம் பாட்டில்- "தளவழிக்குநகைமேல்விழி பிலத்தின் வழியே" என்பது "தளவழிக்குநகை யாளிழி பிலத்தின் வழியே" எனப் பொருட்பொருத்தமுறக் காணப்படுகிறது.

உ௦. "தொடரவந்திலா முகரி என்பது—தொடரவந்திடா முகரி" என்றுள்ளது பொருத்தமாம்.

உச. "உதயபானுவொத் துக்கை வென்றகோன்" என்பது, உதயபாநுவொத் துதகைவென்ற கோன்" என்றுள்ளது. உதகை-ஊரூர்.

ருச-ம் பாட்டு அடியில் வருமாறு உள்ளது—

உலகையெலாங் கவிக்கின்ற வொருகவிகைச்
சயதரன்றன் மரபு கீர்த்தி
யலகையெலாங் கற்றுறுமி னகிலபுவ
னங்காப்பா னவனே யென்ன.

(தொடரும்.)

பத்திராசிரியர்,

புத்தகக்குறிப்பு.

—:(X):—

மதுரைக்கலம்பகம்:—இந்நூல், இரங்கோன் நகரத்திற் பெரிய பிரபுவாகவும் 'ஹானரரி மாஜிஸ்ட்ரேட்'டாகவும் விளங்கும் ஸ்ரீமாந்-மதுரைப் பிள்ளையவர்கள் மீது இயற்றப்பெற்ற பிரபந்தமாகும். இப்பாட்டுடைத்தலைவர், அறிவாற்றல் பெருமை முதலிய சீரிய குணங்கள் வாய்ந்த சீமானாக விளங்குதலோடு, கற்றார்க்கும் மற்றார்க்குங் கைம்மாறு கருதாதுதவும் கடப்பாட்டாலும் புகழ் பெற்றவர். இப்பிரபுவின் பெருந்தகைமைகளைத் தமிழ்க்கவிகள் பலர் அறிந்து வியந்து, பலவகைப் பிரபந்தங்களையும் பாடல்களையும் அன்னார்மீது பொழிந்து பயன் பெற்றுள்ளார். இங்ஙனம் வேற்றுப்புலவர்க்கே பிள்ளையவர்களது அருமை பெருமைகள் வியப்பூட்டுமாயின், சிறு பிராயமுதலே அச்சீமானது ஆதரவுமன்புங்கொண்டு கல்விமுதலியவை கவினப்பெற்ற பண்டிதரொருவர்க்குத் தம்பிரபுவினிடம் எத்துணை யீடுபாடிருத்தல் வேண்டும்! இங்ஙனமாக ஆதரிக்கப்பெற்ற புலவர்கூறும் புகழ்ச்சிகளே உள்ளுருக்கமுடையனவாகவும், தந் தலைவரினியற்கைகளைத் திறமையோடு கூறுவனவாகவும் விளங்குமெனலாம். கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் முதலியோர் தம்மையாத

ரித்த அருமை வள்ளல்களைப் பற்றிப்பாடிய பாக்களை நோக்குவார்க்கு இதனுண்மை புலப்படும். இவ்வாறு, உள்ளன்புமிக்கு உதித்ததே இக்கலம்பகமும் என்பது இதன் வாக்காலும் போக்காலும் நன்குணரப்படுகின்றது. இந்நூலியற்றியவர், சாஹிப் பஹதூர்: எம். கே. எம். அப்துல்காதிறு ராவுத்தரவர்கள். இவர்க்கு இரங்கோனிலுள்ள தம் ஆங்கில கலாசாலையில் ஆங்கிலப்பயிற்சியும், அக்கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதரால் தமிழ்ப்புலமையும் பெருகுமாறு செய்வித்தவர் ஸ்ரீமாந்-மதுரைப்பிள்ளையவர்களே. இவ்வாறு ஆங்கிலத்திறமை பெற்றதன் பயனாக, ராவுத்தரவர்கள், மதுரைஜில்லா இளையான்குடி ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்டிரேட்ஷிப், ஷையூர் யூனியன் செயர்மென்ஷிப், டிஸ்டிரிக்ட் தாலூக் போர்டுகளின் மெம்பர்ஸ்தானம், சென்னை கவர்ன்மெண்ட் கரஸ்பாண்டெண்டர் முதலிய உத்யோக வரிசைகளையும், தமிழ்ப் புலமை படைத்ததன் பயனாக—மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க வித்வான்களிலொருவராகவும், இளையான்குடி தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகராகவும், தமிழ்ச்சங்கமாண்மியம், இந்தியாவிறைமாட்சி, நெல், ஈகை, கற்பு முதலிய நூல்கட்கும் வியாசங்கட்கும் ஆசிரியராகவும் விளங்கிவருதல் பலரும் அறிந்ததே. இப்பெருமைக்கெல்லாம் காரணமானவர்கள் ஸ்ரீமாந்-பிள்ளையவர்களேயாதலால், ராவுத்தரவர்களது புகழ்கள் அச்சீமானது புகழ்களேயாகும். இத்தகைய உதாரத்தைத் தம்மிடம் வைத்தபிமானித்த பிரபு விஷயத்தில், தம் புலமைத் திறமையெல்லாம் உபயோகித்து ராவுத்தரவர்கள் இக்கலம்பகத்தை இப்போது பாடியிருப்பது, இவரது செய்ந்நன்றியறிதல் என்னும் உத்தமகுணத்தை உலகிற்கு உணர்த்துகின்றது. இப்பிரபந்தம் பலதிறப்பட்ட முப்பது செய்யுள்களிற் கலம்பகவுறுப்பெல்லாம் அமையவும், சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவும் பொருந்தவும் பாட்டுடைத்தலைவரின் அருமைபெருமைகள் நன்குவிளங்க அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இதன் முதலுறுப்பாகிய ஒருபோகு, செவ்விதினமைந்து இந்நூற்குத் தலையணிபோற் றிகழ்கின்றது. சுருங்கவுரைக்குமிடத்து, இக்கலம்பகத்தை, பிள்ளையவர்களது "புகழ்க்களஞ்சியம்" என்னத் தடையில்லை. இந்நூலைப்பற்றித் தமிழறிஞர் பலர் சிறப்புக்கவிகள் பாடியிருத்தலோடு, இரங்கோன் அக்கௌண்டண்டு ஜெனரல் ஆபீஸ் அஸிஸ்டெண்டு சூப்பிரின்டெண்டெண்டு ஸ்ரீமத்-T. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் (B. A.) அவர்களால் ஆங்கிலமுகவுரையும், நூலாசிரியரால் தமிழ்முகவுரையும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு, செந்தமிழ்ச் சீமானாகிய பிள்ளையவர்களது அருங்குணங்களையும் பெருந்திறமைகளையுஞ் சிறப்பித்து "நன்றியறிதல்" என்னும் நற்குணத்தை விளக்கிய ராவுத்தரவர்கள், நம்மவரது புகழ்ச்சிக்குரியரென்பது திண்ணம்.

பத்திராசிரியர்.